

செந்தமிழ்ச்செல்வி

திங்கள் வெளியீடு

சிலம்பு } திருவள்ளூர் ஆண்டு ௧௯௮௩, கார்த்திகை { பரல்
௨௭ } திசம்பர், 1952 { ௪

கடவுள் உண்டா ?

உலகம் அறிவுடை உயிர், அறிவில்லாதன என இரு பகுப்புக் கொண்டிலங்குகின்றது. அறிவென்பது, ஒன்றை இன்ன தென உணர்ந்துகொள்ளும் தன்மை. அஃதின்மையாவது ஏதும் அறியாது கிடக்கும் தன்மை.

இவ்வறிவை ஓரறிவுயிர் முதல், ஆறறிவுயிர் வரை பகுத்தனர் தமிழ்ச் சான்றோர். அது, மரஞ் செடி கொடி விலங்கு புட்களிலிருந்து மக்கள் வரை காணக்கிடக்கின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

* 'மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே'

என்றும்,

† 'மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே'

என்றும், தாம் அருளிய தொல்காப்பிய மரபியல் நூற்பாவில் விளக்கிக் காட்டுவாராயினர். அவருக்குச் சிறிது பிற்பட்ட காலத்தவரான திருவள்ளுவப் பெருமான்,

‡ 'விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குதூல்
கற்றூரோ டேனையவர்'

என, வரையறுத்துரைப்பாராயினர்.

ஆகவே, அறிவே, மக்கட்கும் வேறு உயிரினங்கட்கும் வேறுபாட்டை உணர்த்தும் பெற்றியதாகும் என்பதொருதலை.

* † தொல். பொருள் : ௫௮௭-௮. ‡ திருக்குறள் : ௪௧௦,

இவ்வறிவு கைவரப் பெற்றோரே உயர்ந்தோராவர். அஃதில்லாதோர் என்னுடைய ரேனும் இலரேயாவர். இவ்வறிவில் உயர்ந்தது தக்க இன்ன தகாதன இன்ன என்று அறிந்தொழுகும் பேரறிவு.

பறவைகள் விலங்குகள் நீரில் வாழ்வன ஊர்வன முதலியன வான எண்ணிறந்த உயிர்த் தொகைகள் இருக்கின்றன. அவை: இரை தேடுகின்றன; உண்கின்றன; உறங்குகின்றன; புணர்கின்றன; இனத்தைப் பெருக்குகின்றன; இறுதியில் இறந்துபடுகின்றன. மக்கள் இனமும் அவ்வாறே. ஆயினும் அவைகளினும் சிறிது மேம்பட்டவராக இயங்குகின்றனர். சில அரும் பெரும் வியத்தகு செயல்களையெல்லாம் செய்கின்றனர். இற்றை ஞான்று அவர்தம் அறிவு, மிக விரிந்து நிற்கின்றது.

மனிதன், *மின்னற்றலால் செயற்கருஞ் செயல்களையெல்லாம் செய்கின்றான். பல்லாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் பேசுகின்ற பேச்சை வானொலி மூலம் கேட்கின்றோம்; வானூர்தி கொண்டு மணிக்குப் பன்னூறு மைல் தொலை பறந்து செல்கின்றோம். இன்னும் எண்ணற்ற செயற்கருஞ் செயல்களையெல்லாம் செய்ய இயல்கின்றது.

தற்கால விஞ்ஞானிகள் அணுக்குண்டைப் படைக்கின்றனர்; புகைவண்டி, வானூர்தி, வானொலிப்பெட்டி முதலியவற்றை ஆக்குகின்றனர்; இயங்கச் செய்கின்றனர்; இன்னும் எண்ணற்ற பலப்பல ஆற்றவொண்ணா அரியனவெல்லாம் செய்து காட்டுகின்றனர்; ஒரே குண்டினால் பல நகர்களை எண்ணற்ற உயிர்களை யெல்லாம் அழிக்கின்ற ஆற்றலும் பெற்றவராக இருக்கின்றனர்.

ஆனால், மனித உருவை, விலங்கு வடிவத்தை, மரத்தை, புல்லை, கல்லை, மண்ணைச் செயற்கை முறையில் தம் கை வன்மை கொண்டு—மூளையுணர்வின் தன்மையினால்—படைக்க முடிய வில்லை. இளமையை நிலைத்திருக்கச் செய்ய இயலவில்லை; முதுமையை வாராது தடுக்க ஒண்ணவில்லை; இறப்பை நீக்க முடியவில்லை; பிறப்பை நிறுத்தக் காணவில்லை; மறப்பை இல்லாதாக்க இயலவில்லை; *பசியை வராமல் தடுக்க இசையவில்லை; நோய் வருகின்றது; மூப்பு வருகின்றது; நரை பெருகுகின்றது; செந்நீர் ஓட்டம் அருகுகின்றது; திரை நெருங்குகின்றது; மரணம் பழுக்கின்றது; இவைகள் வாராது தடுக்க எத்தனையோ வழிகள் கண்டுபிடிக்கப்படுகின்றன. அவைகளையெல்லாம் நழுவிக்கொண்டு சென்று அவனையறியாது மூப்புப்பிணி முதலியன ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அலைகள் போல் போதருகின்றன.

இவைகள் ‘ஏன் இப்படி வருகின்றன? ஏன் பிறக்கின்றோம்? ஏன் இறக்கின்றோம்? ஏன் வளர்கின்றோம்? ஏன் தேய்கின்றோம்? நம் இளமை எங்கே? ஏன் முதுமை வந்தது? அவ்விளமையாண்டுண்டு கொல்லோ? ஏன் ஒன்றொன்று ஒருவழி நில்லாது செல்கின்றது?’ என்று எண்ணிக்கொண்டே சென்றால் உண்மை புலனாம். இவ்வாறு எண்ணி அளந்து அறிவதே பகுத்தறிவாகும்.

பகுத்தறிவென்பது, ஒவ்வொன்றையும் நன்கு அலசிப் பார்த்து ஆராய்ந்தறிவது. அவ்வறிவை ஊட்டுவதே கல்விபறிவு. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்ந்துகொண்டே போனால் உலகியல் உண்மைநெறி புலப்படும்.

இதனை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னர் இருந்த விளம்பிநாகனார் என்னும் புலவர் பெருமான் கூர்த்தறிந்து உண்மையை உணர்த்துவாராயினார்.

‘கற்பக கழிமடம் அஃகும்; மடம் அஃகப்
புற்கம்தீர்ந் திவ்வுலகின் கோளுணரும்; கோளுணர்ந்தால்
தத்துவ மான நெறிபடரும்; அந்நெறி
இப்பால் உலகத் திசைநிறீஇ உப்பால்
உயர்ந்த உலகம் புகும்.’

என்பதில், ‘கற்றால் அறியாமை குறையும்; அது குறைந்தால் இவ்வுலகின் தன்மையை அறிவான்; இவ்வுலகின் கீழ்நிலையை அறிந்தால் அவன் உண்மை கண்டு தெளியும் வழியில் நடப்பான்; அதிற் சென்றால், இவ்வுலகில் தன் பெயரை நிலைநிறுத்தி, அப்பால் வீட்டு நெறியை அடைவான்’ என்று விளக்கமாகக் கோவைப்படுத்திக் கட்டுரைக்கின்றார்.

தத்துவ நெறியென்பதென்னே? அஃதே உண்மையுணர்வு! உண்மையுணர்வு! அந்நெறியே மக்களாய்ப் பிறந்தோர் ஒவ்வொருவரும் அடையவேண்டும் பெரும் பேறாகும். அந்நெறியே கடவுள் நெறி; கட்டற்ற செந்நெறி; சிறப்பு நெறி. இந்நெறியையே, ‘தலைவா உன்னை வேண்டிக் கொள்வேன் தவநெறியே’ என்றருளிணர், நம் சமயகுரவர் சுந்தரர்.

இங்கே பிறர் கேட்கலாம். “கடவுள் என ஒன்றுண்டா? இவ்வுலகை ஆக்கற்கும் அழித்தற்கும் ஒன்றும் வேண்டுவதில்லை. இயற்கையாக ஐம்பூதச் சேர்க்கையால் உலக உயிர்களும் பிறவும் தோன்றுகின்றன. வெற்றிலையும் பாக்கும் சுண்ணாம்பும் ஒன்று சேர்ந்தவழி செந்நிறமாவதுபோல, நீரும் நிலனும் சேர்ந்தால் அதில் பயிர் வளர்வதுபோல உலக உயிர்கள் உண்டா

கின்றன. ஆண் பெண் கூட்டுறவால் மகவு உருவாகின்றது. இதற்கெல்லாம் கடவுளென ஒன்று எற்றுக்கு? எல்லாம் தான் தானாய்க் கலந்து உண்டாகின்றன,” என்று இற்றை ஞான்று பலர் மொழிகின்றனர்; சொற்பொழிவு செய்கின்றனர்; எழுதுகின்றனர். ஐயகோ! இவர்தம் அறிபாமை குறித்து இரங்குகின்றேம்! எதனையும் நுணுகி ஆய்ந்தால்தான் உண்மை புலனாகும். நுனிப்புல் மேய்ந்ததுபோல் மேல் எழுந்தவாரியாக ஆய்ந்தால் புலனாகாது; மலரை விரும்பி அதன் மென்மையிலும் கவர்ச்சியிலும் வண்ணத்திலும் மணத்திலும் நுண்மை கண்டு உண்மையறிய விழைவானொருவன், அதற்கு ஊறு நேராவண்ணம் இயற்கையோடு வைத்து அதன் மணத்தையும் பிறவற்றையும் காணல்வேண்டும். அங்ஙனமின்றி, அதனைக் கசக்கி முகர்ந்தாலோ பார்த்தாலோ என்ன தெரியும்? ஒன்றுமற்ற தீநாற்றமும் சிதைந்துபோன தன்மையுமே வெளிப்படும். அது போல் இறையின் நிலையை, கந்தழியாம் கடவுள் நிலையைக் காண விழையின் அதன் செந்நெறி வழியே சென்று சார்புணர்ந்து சார்புகெட ஒழுகினால் அஃது உணர்வுக்கு உணர்வாகத் தோன்றும். பருப் பொருட்டாக நோக்கினால், உலக நிலை மட்டும்தான் தோன்றும். இது அந்நிலை கண்டுணர்ந்த மெய்ஞானச் செல்வர்கண்ட உண்மை.

இவ் வியத்தகு சத்தியை—பேராற்றலைக் கடவுள் என்றனர்; இயவுள் என்றனர்; முருகு என்றனர்; ஒளி என்றனர்; பிற பிறவாறெல்லாம் பெயர் கொடுத்து விளிப்பாராயினர். வழத்துவாராயினர்; போற்றுவாராயினர்.

உலகில் இதுகாலை யாவர்க்கும் பயனாக இலங்கும் மின்னாற்றலை யெடுத்துக்கொள்வோம். நமக்கு என்னென்ன வழிகளில் பயன் தருகின்றது. எண்ணற்ற ஆலைகளை இயக்குகின்றது! பொறி வண்டிகளை ஓடச் செய்கின்றது! வானொலியாக வந்து பேசுகின்றது; விளக்காக எரிகின்றது! விசிறியாக வீசுகின்றது! நீரை இறைத்துத் தருகின்றது! பலவகை நோய்களைக் குணப்படுத்துகின்றது! இன்னும் நமக்கு எத்தனையோ வழிகளில் பயன் பல தருகின்றது! இப்படிப்பட்ட பொருளின் உருவம் இன்னதெனக் கண்ணாற் காண்டற்கில்லை; காதாற்கேட்க முடியவில்லை; மூக்கால் முகரக் கூடவில்லை; நாவால் சுவைக்க இயலவில்லை; மெய்யால் தொட இசையவில்லை; ஆனால், ஏதோ ஓர் பொருள் இருக்கின்ற தென்பதுமட்டும் நன்கு தெரிகின்றது. மேற்கூறியவற்றை யெல்லாம், நம்மால் இயல்வன் இயலாதனவற்றை யெல்லாம் ஒருங்கே செய்கின்றது! என்னே வியப்பு! என்னே பெருமை!

அதற்கு வடிவமில்லாததால் இல்லையெனச் சொல்வதா? நிறமில்லாததால் இன்றென விளம்புவதா? கண் காது முதலிய உறுப்புக்கள் இல்லாததால் அன்றென அறைவதா? கண்ணுக்குப் புலப்படாததால் இல்லையெனக் கரைவதா? ஆகலான், இதுபோன்ற ஓர் பெரிய மின்னொளி—அறிவெல்லையைக் கடந்த ஆற்றல்—எல்லாமாய் அல்லதுமாய் இருக்கும் பொருள்—உண்டெனக் கொள்ளலா மன்றே? நாத்திகம் பேசி நாத்தமும் பேறுவதாற் பயன் என்னை?

* ‘அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் குன்றே அனையாய்என்னை ஆட்கொண்டபோதே கொண்டிலையோ’ என்று கதறி இறைபால் அடைந்த மணிமொழிப் பெருமான் அறியாதவரா?

† ‘தோடுடைய செவியன்விடையேறியோர் தூவெண் மதிசூழிக் காடுடைய சுடலைப்பொடி பூசினன் உள்ளங் கவர் கள்வன்’ என்று ஆண்டவன் உண்மைநிலை கண்டுணர்ந்த திருஞானசம்பந்தர் தெரியாதவரா?

‡ ‘நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம் நரகத்தில் இடர்ப்படோம் நடலையில்லோம்’ என்று மொழிந்து இறைபணி பூண்ட நாவுக்கிறை உணராதவரா?

§ ‘பொன்னும் மெய்ப்பொருளும் தருவானைப் போகமும் திருவும் புணர்ப்பானை’ என்று வழுத்தி,

§ ‘எத்தனை நாட் பிரிந்திருக்கேன் என்னொருர் இறைவனையே’ என்று ஆண்டவன் திருவடி பிடித்த சுந்தரர் என்ன படியாதவரா?

¶ ‘என்னையும் கண்டேன் நின்னையும் கண்டேன் நின்பெருந் தன்மையும் கண்டேன் என்னை நின்னைக் காணு மாந்தர் தன்னையும் காணாத் தன்மையோரே.’

என்று பாரனைத்தும் பொய்யெனக் கண்டு அகப்புறப் பற்றைக் களைந்து துறந்த பட்டினத்தார் என்ன உணராதவரா?

* திருவாசகம். குழைத்த: எ. † திருஞானசம், தேவாரம். க.

‡ திருநாவுக்கரசு தேவாரம். § சுந்தரர் தேவாரம் பதிகம் ௫௧: க.

§ சுந்தரர் தேவாரம் பதிகம் ௫௧: க. ¶ பட்டினத்தார், பிர:

* 'வேதநூற் பிராயம் நூறு மணிதர்தாம் புகுவரேனும்

.....
.....

ஆதலால் பிறவி வேண்டேன் அரங்கமா நகருள்ளானே'

என்று ஆண்டவன் பற்றை அமைத்த தொண்டரடிப்பொடி
ஆழ்வார் என்ன காணாதவரா?

† 'துஞ்சும்போ தழைமின் துயர்வரில் நினைமின்

துயரிலீர் சொல்லினும் நன்றும்

நஞ்சுதான் கண்டிர் நம்முடை வினைக்கு

நாராயண வென்னும் நாமம்.'

என்று இறை திருவருளை நாடிய திருமங்கை யாழ்வார் தெரியா
தவரா?

இவர்கள்போன்ற எண்ணற்ற பெரியார்கள் பற்பல சமயக்
கணக்கர்களெல்லாம் தெய்வமென ஒன்றுண்டென்றே நிலைநாட்
டிச் சென்றனர். அவர்தம் வழியினரான நாம் அந்நெறியிற்
செல்ல வேண்டாவா? கரும்பிருக்க இரும்பு கடித்தெய்ப்பதா?
கனியிருப்பக் காய் கவர்வதா? உமிக் குற்றிக் கை நோவதா?
பனியை நம்பி ஏர் பூட்டுவதா? உலக வாழ்வு நிலையற்றதென்
பதை உணர்மின். இளமை நிலையில்லாதது; உடல் நிலைத்
திராது; செல்வம் என்றும் இருக்காது; கண்ணிற் காண்பன
வெல்லாம் நீரிற் குமிழிபோல் தோன்றி மறையுந் தன்மை
யனவே.

‡ 'ஊரும் சதமல்ல உற்றார் சதமல்ல உற்றுப்பெற்ற

பேரும் சதமல்ல பெண்டிர் சதமல்ல பிள்ளைகளும்

சீரும் சதமல்ல செல்வம் சதமல்ல தேசத்திலே

யாரும் சதமல்ல நின்தான் சதம் கச்சி யேகம்பனே.'

என்னும் பட்டினத்தடிகளாரின் பண்பட்ட மொழியை ஒருங்கள்.
'ஒன்றே குலனும் ஒருவனே தேவனும்' என்று அறிமின்.
'கண்டதே காட்சி, கொண்டதே கோலம்,' என்று திரியாதீர்.
இறைவன் திருவடி அடைமின்! வாழ்த்துமின்! வணங்குமின்!
ஏத்துமின்! இறைஞ்சுமின்!

அவன் அருள்வழி நின்றால்,

அவன் கனியினும் இனியன்; கட்டிப்பட்ட கரும்பினும் இனியன்;
பனிமலர்க் குழல் பாவை நல்லாரினும் இனியன்; தனிமுடி
கவித்தாரும் அரசினும் இனியன் என்பதை அறிமின்! உணர்
மின்! அவனை எங்கே காண்பது என வினவுதிரேல்,

* † திருவாய்மொழி: அஎசு, கருஎ.

‡ பட்டினத்தார் பாடல்:

இதோ! அவன் நீராகக் காட்சி யளிக்கின்றான்; குளிர்கின்றான்! இதோ! நெருப்பாகச் சூரியன் உருவமாகத் தோன்றி நிற்கின்றான்; சுடுகின்றான்! இதோ! நிலனாக நிலைத்து நிற்கின்றான்; நம்மையும் நம்போன்ற பல்வகை உயிர்களையும் தாங்கிக் கொண்டு இருக்கின்றான்! இதோ! தண்ணிலவாகத் தோற்ற முறுகின்றான்; உலகப் பெருவிளக்காக மேல் நின்று இருளை ஒட்டுகின்றான்! இதோ! காற்றாகத் திரிகின்றான்; எம் முன் ஓடித் திரிகின்றான்! இதோ! விண்ணாக விரிந்து நிற்கின்றான்; வைரக் கற்போல் வானிடமெல்லாம் விண்மீனாக மலர்ந்து மின்னுகின்றான்! இதோ! எம் உயிர்க் குயிராய் உயிருடன் ஒன்றாகக் கலந்து எம் உயிரையும் உடலையும் இயக்கி உயிராக— உணர்வாக நிற்கின்றான்! ஆ! அவன்றன் பேராற்றல் என்னே! வியத்தகு காட்சி என்னே! என்னே! என்று ஏமாக்குகின்றேன்!

இத்தகைய வியத்தகு பொருளை, இறையை, இயவுளை, முருகை, மாலை, கடவுளென்பேம்! காற்றென்பேம்! ஒளி என்பேம்! இருளென்பேம்! பொருளென்பேம்! ஒன்றென்பேம்! பலவென்பேம்! இன்றென்பேம்! உண்டென்பேம்! அன்றென்பேம்! என்ன கூறினும், அன்ன தன்மைத்தாய் நின்று உலகை இயக்கும் எம் ஆண்டவனைத் தினைத்தினைப் பொழுதும் மறவாது வாழ்த்துவோம் வம்மின்! வம்மின்! எம் தமிழ்ப் பெருமக்களே! நன்மக்களே! வம்மின்!

மண்ணே கல்லே என்று இறை திருவுருவை இகழ்ந்து பேசி மண்ணாய்க் கல்லாய்ப் போவார் வழிச் செல்லன்மின்! நன் மொழியால் இறை இயற்கைகளை எடுத்தியம்பி உண்மை நெறியில் ஈர்த்துச் செல்லும் நல்லார் வழிப் படர்மின்! அதுவே நல்வழி! உய்யும் நெறி; உயரும் முறையென்பதை உணர்மின்! உலக நூல் ஒதுவதெல்லாம் கலகல கூஉந் துணையே, தடுமாற்றம் கொண்டு போந் துணைக்காகா.

*. 'கற்றதனால் ஆய பயன் என்கொல் வாலறிவன்
நற்றூள் தொழாஅர் எனின்'

என்னும் வள்ளுவர் வாய்மையைக் கடைப்பிடிமின்!

கடவுளைக் குறித்துச் சமயக்கணக்கர் பலரும், தத்தம் குறிக் கோள்கட் கேற்ப வெவ்வேறு உருவமைத்து வழிபடலாயினர். சைவ சமயத்தாராகிய யாம் சிவபெருமானென ஒருருவமைத்து, அவன் தலையில் கங்கையும் திங்களும் பாம்பும் கொன்றையும் அணிந்து பெண்ணொரு பாகமும் கொண்டவனாக இருக்கின்றான்

என்று குறியீடு செய்து வழிபடுகின்றோம்; வைணவர் திருமா லென ஓர் உருவமைத்து அவன் பாற்கடலில் பாம்பு மெத்தை யில் அறிதுயில் கொண்டிருக்கின்றனென்றும் அவன் மார்பில் திருமகள் வாழ்கின்றனென்றும் அவன் பத்துப் பிறப்புப் பிறந் துள்ளானென்றும் குறியீடு செய்து வழிபடுகின்றனர்; சமணம் புத்தம் முதலிய சமயங்களும், பிற்காலத்தில் தோன்றிய இஸ் லாம், கிறித்துவம் முதலிய சமயங்களும் குறியீடு செய்தும், குறியீடு செய்யாது மத குருமார்களையே தெய்வத்தோ டொப்ப வைத்து வணங்கியும் வழிபாடு செய்துவருகின்றன.

எவ்வெவ்வாறு உருவமைத்து வணங்கினும் இறைவன் ஒருவன் என்பதே முடிபு. இதன் இயல்பை சைவ சித்தாந்த உண்மை நூல்கள் விளக்கமாகவும், நுணுக்கமாகவும் விளக்கு கின்றன. அவைகள் கதை கட்டவில்லை; எந்த மாறுபாட்டை யும் கூறவில்லை; கடவுள் உயிர் உலகம் என்னும் மூன்றைப்பற்றி ஆய்ந்து முடிபு கூறுகின்றன. இதனை வடமொழியாளர் பதி பசு பாசம் என்ப. பதி யார்? பசு யார்? பாசம் என்பதென்ன? என்று நாம் அந் நூல் வழியே சென்று காண்போமானால் இறையை எளிதில் காண இயலும்; அதற்கு இதுவே காலம்.

* 'காலமுண் டாகவே காதல்செய் துய்ம்மின் கருதரிய

ஞாலமுண் டானொடு நான்முக னுஞ்சொல்ல வல்லனல்லன்
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப் பிரான்தன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின் றுன்வந்து முந்தமினே.'

என்னும் மணிமொழிப் பெருமான் திருவாசக மொழியை ஒரு வாசகமாக உணர்ந்து அதன்வழி நின்றொழுகி உயர்வு பெறுவேமாக.

ஓம் சிவம்.

—இதழாசிரியர்.

சிவமுருகன் தமிழ்

தமிழ் நெடுங்கணக்கு - பெயரும் எண்ணும்

[இரவ்சாகிப், சைவப்புலவர்

டாக்டர். தி. இரா. அண்ணாமலைப் பிள்ளை

L.C.P.S., L.M.S.S.A. Lond. (திருக்குற்றாலம், தென்காசி)]

(செந்தமிழ்ச்செல்வி—சிலம்பு உஎ; பரல் க; ௩௦-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி.)

உலக மக்கள் அனைவரும் ஓரினம்

மக்கள் அளவிற்கு அடங்காத இப்பேரண்டம் இறைவனருளால் இயற்றப்பட்டு, என்றும் தவறாத ஒரு நியதியில் ஒழுகி வருகின்றது. அதைக் கூர்ந்து நோக்கும்பொழுதே, ஓரினமாய்ப் படைத்த மக்களே இவ்வுலகிற் பல சிற்றினங்களாய்ப் பிரிந்துள்ளார் என்பது ஊகிக்கப்படும். யாங்காணும் பொருள் உலகம் எல்லாம் சொல்லுலகத்தினும், சொல்லுலகம் மூல ஓசை ஒன்றினும் அடங்கும். இம் மூல ஓசை ஆண்டவனது திருச் சிலம்போசையினின்றே கிளம்பி விரிந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது சித்தர்கள் கண்ட உண்மையாகும். இக்கருத்தையே, மணிவாசகப் பெருமானார், “வாத ஊரினில் வந்தினி தருளிப் பாதச் சிலம்பொலி காட்டிய பண்பும்,” என்று குறித்தனர் போலும்.

உலகில் நிலவும் பன்மொழிகள்

இன்று, உலகில் நிலவும் மொழிகள் நூற்றுக்கணக்காயின. மக்கள் எல்லாம் ஓரினமாயின், அவர்கள் பேசும் பன்மொழிகளும், ஓரினத்திலே தோன்றி, பின்னர், நாட்டின் வெப்பதட்பம், தொழில், உணவு, வாழ்க்கை முதலிய பல ஏதுக்களால் பல மொழிகளாய் மாறுபட்டிருக்கலாம் என்பது மொழி ஆராய்ச்சியாளரில் ஒரு பகுதிபார் கூறும் கூற்று. இஃது ஆழ்ந்து சிந்திக்க வேண்டிய பொருளேயாகும். ஆகவே, உலகில் நிலவும் மொழிகளுக்கெல்லாம் மூல மொழிகளாகக் கருதப்படும் ஒரு சில மொழிகளைப் பொறுக்கி யெடுத்து அவைகளில் ஏதாவது ஒன்றுமை காணப்படுகின்றனவா என்பதை ஆராய்வது மிகப் பொருத்தமே.

தமிழ், இலத்தீன், சமக்கிருதம்

நமது இந்தியா நாட்டில் நிலவும் மொழிகளில், தென்பாகத்தில் வழங்கப்படும் திராவிடமொழிகளில், தமிழ் முதன்மையானதாக டாக்டர் கால்டுவெல், டாக்டர் பேர்ப் முதலிய பேரறிஞர்களால் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. வடநாட்டில் சமக்கிருதமும், மேனாட்டில் (Europe) இலத்தீன் (Latin) மொழியும் அடிப்படையாய் நிற்கின்றன வென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இலத்தீனுக்கும், கிரேக்க மொழிக்கும் ஆங்கிலத்துக்கும் மற்றும் மேனாட்டு மொழிகளுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு உண்டென்பது மறுக்க முடியாத உண்மை. ஆகவே, தமிழ், இலத்தீன், சமக்கிருதம், இவைகளுக்குள் ஏதாவது ஒற்றுமை காணப்படுகின்றனவா வென்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

இலத்தீனுக்கும் தமிழுக்கு முள்ள தொடர்பு

இலத்தீன் மொழி வரலாறு

இலத்தீன் மொழி, ஆரியம் அல்லது இந்திய-ஐரோப்பிய (Indo-European) குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது. உரோமாபுரி அரசாட்சி மிக உன்னத நிலையிலிருந்தபொழுது, அது மேற்கு ஐரோப்பிய மொழிகள் (Italian, French, Spanish, Portuguese) எல்லாவற்றிலும் கலந்து உலவ வாய்ப்பு இருந்தது. கி. மு. 800-க்கு முன்னரேயே, இலத்தீன் மொழிக்கும் கிரேக்கர் நாகரிகத்துக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்து வந்தது. பண்டைக்காலத்து உரோமாபுரி மக்கள், இத்தாலியா, நாட்டில், இலாட்டியம் (Latium) என்னும் வட்டத்தில் குடியிருந்து வந்ததால் அவர்கள் பேசிய மொழிக்கும் இலத்தீன் (Latin) என்னும் பெயர் வழங்கிற்று.

இலத்தீன் மொழி இலக்கணம்

இலத்தீனில், தமிழிலக்கணத்தைப் போல ஏழு வேற்றுமையில்தான்; ஆறே வேற்றுமை தான். இந்த ஆறு வேற்றுமைகளில் ஒன்று “Genitive Case” என்று கூறப்படும். தமிழ் இலக்கணத்தில், ஆறாம் வேற்றுமையைத் தான் இலத்தீனில் ‘Genitive’ என்றழைப்பர். சான்று :— எனது (கை) அல்லது என்னுடைய (கை)—தமிழ் ஆறாம் வேற்றுமை Mensa (Table) Genitive Plural of Mensa is MENSARUM இதுதான் Genitive Case.

மேசைக்கு 'Mensa' என்று பெயர்; "மேசைகளினுடைய" என்னும் பொருளைக்குறிப்பது "Mensarum" (Genitive Plural); ஆகவே "Mensarum" என்னும் சொல்லிலிருந்து 'Rum, என்னும் உருபை நீக்கினால் அது 'Mensa' ஆகிறது. 'Mensa' என்னும் இந்த வேர் (Stem) 'A' என்னும் ஓசையில் முடிகிறது, இதை 'A' (First Declension) என்று கூறுவர். இங்ஙனமே இலத்தீன் மொழியில் ஐந்து விதமான பிரிவுகள் (Declension) உள்ளன. இலத்தீன் மொழியிலுள்ள எல்லாப் பெயர்ச் சொற்களும் ஐந்து விதமாய்ப் பிரிக்கப்படுகின்றன, அவை யாவன.

1	2	3	4	5
A	O	I	U	E
அ	ஓ	இ	உ	எ

குறிப்பு I என்பது 'இ' என்றும் 'E' என்பது 'எ' என்றும் இலத்தினில் உச்சரிக்கப்படும் இங்குத்தான், கூர்ந்து நோக்கவேண்டிய இடமாகும். மேற் காட்டிய, 'அ', 'ஓ', 'இ', 'உ', 'எ', என்னும் ஐந்து பிரிவுகளுக்குரிய ஐந்து ஓசைகள் தான், தமிழ் மொழியிலும் ஐந்து குறில்....உயிரெழுந்துக்களாக ஒத்திருப்பது நிகவும் வியக்கத்தக்கதாகும். இத்தகைய, வேறு சில ஒற்றுமைகளும் உளவாகும். பின்னர் விவரிக்கப்படும். இது நிற்க.

தமிழுக்கும் சமக்கிருதத்துக்கும் உள்ள தொடர்பு

இன்று நிலவும் ஆரிய (Indo-European) மொழிகளில். தலைசிறந்தது இலத்தீனும் சமக்கிருதமுமாம், சமக்கிருதத்தைத் தமிழ் இலக்கணங்களில் 'வடமொழி' என்றழைப்பர்; நன்றாய்ச் சமைக்கப்பட்டதால் 'சமக்கிருதம்' (Sanskrit or Sanskrit) என்று பெயர்பெற்றதாகக் கூறப்படுகிறது. அஃது எங்ஙனமாயினும் ஆகுக; சமக்கிருதத்துக்கும் இலத்தீனுக்கும், அநேக ஒற்றுமைகள் உண்டென்பது மொழி ஆராய்ச்சியாளர் உரைக்கும் கூற்றாகும்.

தமிழுக்கும் சமக்கிருதத்துக்கும் ஏதாவது ஒற்றுமை விளங்குகின்றதா வென்பதை, உற்று ஆழ்ந்து ஆராய்வோம்.

உயிர் எழுத்துக்கள்: தமிழ் நெடுங்கணக்கில் உயிரெழுத்துக்கள் பன்னிரண்டு (குறில் ஐந்தும் நெடில் ஏழும்) சமக்கிருத எழுத்துக்களில், உயிர் (அச்செழுத்து) பதினாறு. தமிழ் உயிரெழுத்துக்களில் உள்ள எகரமும் ஒகரமும் சமக்கிருதத்தில் இல்லை; ஆனால் அம், அஹ என்னும் இரண்டெழுத்துக்களும்

‘லு, லூ ரு, ரூ’ என்னும் நான்கெழுத்துக்களும் அதிகமாயுள்ளன. $(12-2+6)=16$. தமிழ் நூல்களில் அகம், புறம் என்று பிரிப்பது மரபு (உ—ம்) அகத்திணையியல், புறத்திணையியல்; அகப்பொருள்—புறப்பொருள்; அகநானூறு, புறநானூறு. இதே மாதிரியே சமக்கிருத எழுத்துக்களில், ‘அகம்’ என்பதை இரண்டு ஓசையாகப் பிரித்து ‘அம்’, ‘அஹ’ என்று வருவது நோக்கத்தக்கது.

மெய்யெழுத்துக்கள்: தமிழில் மெய்—18 சமக்கிருதத்தில்—35 தமிழில் மெய்யெழுத்துக்களில் முதலில் நிற்பது—‘க’ அதற்கு இன எழுத்து ‘ங’.

‘க’ என்னும் எழுத்து ஒன்றாயிருந்தாலும், அது முன், பின் வரும் எழுத்துக்களுக்குத் தக்கவாறு பல ஓசைகளைத் தரும். ‘அக்கம்’ என்னும் சொல்லிலும் ‘அங்கம்’ என்னும் சொல்லிலும், மூன்றாவது எழுத்து ‘க’ என்னும் எழுத்தே யாகும். ஆனால், அதை உயிர்ப்பிக்கும்பொழுது (உச்சரித்தல்) ‘அக்கம்’ என்னும் சொல்லிலுள்ள ‘க’ என்னும் எழுத்து ‘KK’ என்னும் ஓசையையும், ‘அங்கம்’ என்னும் சொல்லிலுள்ள ‘க’, ‘GH’ என்னும் ஓசையையும் தருவது வெளிப்படை. இனி “இலங்ங்கு வெண்பிறை ஈசனடி யார்க்கு, கலங்ங்கு நெஞ்சமிலை காண்” என்னும் அருட்பாவில் வரும் ‘இலங்ங்கு’ ‘கலங்ங்கு’ என்னும் சொற்களில் வரும் ‘கு’ என்னும் எழுத்தின் உச்சரிப்பு, ‘அங்கம்’ என்னும் சொல்லிலுள்ள ‘க’ உச்சரிப்பைப்போலல்ல. ‘இலங்ங்கு’ என்னும் சொல்லில் வரும், ககர உச்சரிப்பு, ‘அங்கம்’ என்பதிலுள்ள ககரத்தினும் மென்மையானது. ‘அங்ஙனம்’ என்னும் சொல்லிலுள்ள ‘ங’ என்னும் எழுத்தின் உச்சரிப்பு ‘இலங்ங்கு’ என்னும் சொல்லிலுள்ள ககரத்தினும், அதிக மென்மையானது. ஆகவே க—ங என்னும் இனவெழுத்துக்கள் ஐந்துவிதமாய் உச்சரிக்கப்படும். அவை பின்வருமாறு:—

கந்தன்—அக்கம்—அங்கம்—இலங்ங்கு—அங்ஙனம்

k — kk — gh — ggh — ngh

மேற்காட்டிய ஐந்து ஓசையுமே சமக்கிருதத்தில் 5 வருக்கம் என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்ஙனமே, மற்றைய வருக்கங்களை யும் கண்டுகொள்க. க—வருக்கம்; ச—வருக்கம்; ட—வருக்கம்; த—வருக்கம்; ப—வருக்கம்; ஒவ்வொன்றிலும் ஐந்து எழுத்தோசைகள்—ஆக $5 \times 5 = 25$. ஆய்தவெழுத்து தமிழில் தனியெழுத்து. அதுதான் ஃ; முப்பாற்புள்ளி என்றும் ஒரு சிலர் கூறுவர். அதே ஓசைதான் சமக்கிருதத்தில் ‘ஹ’ என்றும் எழுத்தால் குறிக்கப்படுகிறது. ய, ர, ல, வ, ள என்னும்

எழுத்தோசைகள் இருமொழிக்கும் பொதுவாகும். இனி சகர உச்சரிப்பில், வேறுபாடுள்ள நான்கு எழுத்துக்கள் ச (sa), ஷ (sha), ஸ (Issa), ஹ (ksha) வடமொழியில் தனி எழுத்துக்களாயுள்ளன. இவை நான்கும், தமிழில் கூட்டெழுத்துக்களால் உச்சரிக்க இயலும். ஆகவே,

ச—ந	(ச—வருக்கம்—5)	}	25
ச—ஞ	(ச—வருக்கம்—5)		
ட—ண	(ட—வருக்கம்—5)		
த—ந	(த—வருக்கம்—5)		
ப—ம	(ப—வருக்கம்—5)		
ஃ—ஹ			1
ய, ர, ல, வ, ள	(பொது எழுத்துக்கள்)		5
ச, ஷ, ஸ, ஹ	(கூட்டெழுத்துக்கள்)		4

ஆக வடமொழியில் எழுத்துக்கள் 35

வடமொழியில் 37 மெய்யெழுத்துக்களென்று கூறுவாரு முளர்; ஆனால் பொதுவாய் 35 மெய்களே, சமக்கிருதத்தில் வழங்கப்படுகின்றனவென்று சமக்கிருதப் புலவர்கள் பலர் கூறுகின்றனர். இங்ஙனமாகத் தமிழுக்கும் சமக்கிருதத்திற்கும் தம்தம் நெடுங்கணக்கிற் காணப்படும் ஒருவித ஒற்றுமை இங்கு சுட்டப்பட்டுள்ளது.

உலகில் நிலவும் பலமொழிகளுக்கும் உள்ள ஒற்றுமைகளை ஆராய்ந்து அவைகளுக்குள்ள தொடர்பை உறுதிப்படுத்துவோமாயின், உலக சமாதானத்துக்கே அஃது உறு துணையாயிருக்குமென்ற ஒரே நோக்கத்தில் இச்சிற்றுரை எழுதப்பட்டுள்ளது. வேற்றுமைகளை அகற்றி, ஒற்றுமைகளை உறுதிப்படுத்தி ஒழுகு வோமாக. உண்மை ஒங்குக.

மணிமேகலை

இஃது ஐம்பெருங்காப்பியங்களில் ஒன்று. சொன்னலங்கனிந்து சுவையுடன் திகழ்வது. இதில் கூறப்படும் அறவுரைகள் மக்கட்கு எக்காலத்தும் பொருந்தும் ஒழுக்கமாகும். இதில்,

‘பிறந்தோர் உறுவது பெருகிய துன்பம்
பிறவார் உறுவது பெரும்பேர் இன்பம்
பற்றின் வருவது முன்னது; பின்னது
அற்றோர் உறுவது அறிக’

என்பது, பிறப்பின் வெற்றியையும், அதனால் வரும் இன்னல்களையும் கண்ணாடிபோல் காட்டுகின்றது. —சேல்லூர்க்கிழார்.

ஓநாயின் சாவு

[திரு. முதுகண்ணன்]

எழுகின்ற நிலவினிலே மேகக் கூட்டம்

எரிதழலில் தவழ்ந்தோடும் புகைபோற் செல்லும்
நிழல்செறியும் தழைமரங்கள் அடர்ந்த காட்டில்

நெடுவானம் வரையோங்கும் இருளின் வீக்கம்!
எழுமொலிகள் ஏதொன்றும் தோன்றா வண்ணம்

எடுத்திகள் பெயர்த்துமெல்லச் சென்றே னாங்கே
வழியொன்றும் காணாத வெளியில் எங்கும்

வளர்ந்தடர்ந்த பெரும்புதர்கள் நிரம்பக் கண்டேன்.

(க)

செடிகொடிகள் மிடைந்தபுதர் விலக்கிக் கொண்டே

செல்வழியில் விழிதாவ நடக்கும் போது

கொடுநகத்தின் பதிவுகளைக் கண்டேன்; நின்றேன்,

கூர்ந்தந்த நகக்குறியின் போக்கா ராய்ந்தேன்;

விடுமூச்சின் ஒலியுமவண் எழாத வண்ணம்

வேட்டைக்காங் கருவிகளை ஒழுங்கு செய்தேன்;

அடிமேலோர் அடிவைத்துப் படர்ந்தேன்; அக்கால்

அசைவில்லை காடெங்கும் அமைதி கண்டேன்.

(உ)

விரிஆலின் படர்கிளைகள் பாதை தூங்கும்

விழுதுன்றும் அடிமரத்தில் வெள்ளிக் காசை

நிரைத்திறைத்தார் போலிலையின் சந்தில் வான

நிலவினொளி காட்சிதரும்! எம்முள் வேட்டைப்

பெரும்பழக்கம் உடையொரு முதியோன் கூர்ந்து

பெயர்ந்துசெலும் நகக்குறியைத் தேர்ந்தா ராய்ந்தே

இரண்டோநாய்க் குட்டிகளோ டிந்தப் பக்கம்

ஏகியிருக் கின்றனவென் றறிக்கை செய்தான்.

(ஈ)

துப்பாக்கி மின்னொளியும் விளங்கா வாறு

சடுவதற்காம் ஏற்பாடோ டவற்றை நோக்கி

அப்பாங்கில் உள்ளபுதர் அண்டி ஒண்டி

அரும்பொருளைக் கவர்திருடன் போலச் சென்றேன்.

அப்போதங் கெரிசுடர்போல் விழியி ரண்டை

அடர்புதரின் அடியினிலே காணப் பெற்றேன்.

அப்படியே நின்றேன்பின் தலையைத் தாழ்த்தி

அமைதியுடன் அடிபெயர்த்து நெருங்க லானேன்.

(ச)

கரிநிரைகள் கிடத்தல்போல் விளங்கும் பறை
 கவர்த்தவழி வெளியினிலே பால்போல் திங்கள்
 விரிகதிர்கள் பொழிந்திலங்கும் அமைதி தன்னில்
 மேவியதோர் இன்பத்தில் ஓநாய்க் குட்டி
 நெருங்கியவண் ஒன்றையொன்று தாவி ஏறி
 நிகழ்த்துகின்ற விளையாட்டை என்ன சொல்வேன்?
 திருந்தாத கொடுமக்கள் வழியில் வந்த
 தெளவில்லா என்னெஞ்சம் தெரித லுண்டோ? (டு)

முன்கால்கள் நிலனூன்ற ஒளிநுங் கண்கள்
 முன்னிற்கும் எதிரியினைச் சபித்தல் போலத்
 தன்னிலையில் அசைவின்றி ஓநாய் ஏறு
 தவசியைப்போல் அமர்ந்திருந்த நிலையைக் கண்டேன்
 என்னைஇனித் தப்பியிவண் வாழ்தற் கில்லை
 என்றமுடி வுற்றதனை விளக்கிற் றோநாய்!
 என்னஅறி வுடையேன்றான் அதனைச் சுட்டேன்!
 இழிகுருதி தரைபாய்ந்து பெருகிற் றெங்கும்; (சு)

விருப்புற்றுத் தன்னினத்தைக் கொல்லற் காக
 விரைந்தெதிர்த்த என்னாயின் குரலை ஓநாய்
 ஒருசிறிதும் விட்டிலதே! என்ன வீரம்!
 ஒழுகியதன் குருதியினை நக்கிக் கொண்டே
 பெருகொள்ளிசேர் கண்திறந்திவ் வுலகை நோக்கிப்
 பிரிந்ததுவே உயிர்வாழ்வை; அமைதி யோடே!
 நெருங்கியதன் சாவிற்குத் துயரங் கொண்டு
 நிலைகலங்கிக் கத்திற்றா? சிறிதும் இன்றே! (எ)

வெடிதீர்ந்த துப்பாக்கிக் குழையின் மீது
 வெய்துற்று நெற்றியினைச் சாய்த்தேன்; மேலும்
 தொடர்ந்ததன்றன் குடும்பத்தைச் சுட்டு வீழ்த்தத்
 துணியில்லேன்! என்னெண்ணப் போராட் டத்தின்
 கடுமையினை எங்ஙனம்நான் விளக்க வல்லேன்?
 கலக்கமென்ப தறியாத ஓநாய்க் குட்டி,
 அடுத்துன்பக் கைம்பிணவு, இவைதாம் என்றன்
 அகத்திரையில் மாறிவந்து சூழ்ந்த வாங்கே! (அ)

வாழ்க்கையெனும் பெரியதோ ராய்வுத் தேர்வில்
 வந்துவந்து வருத்துகின்ற பசியின் போழ்தும்
 தாழ்ந்திந்த மனிதர்க்கே துணையாய் வாழும்
 தன்மையிசும் விலங்கெதிரில், நகரில் எந்தப்

போழ்தினிலும் தன்சேய்கள் சிக்கா வண்ணம்
புன்மைதரும் பசினோயைப் பொறுத்துக் கொள்ள
சூழ்ந்துதனக் குறுகடனை உணர்த்த வன்றோ
தொல்லையுறுங் கைம்பிணவு தனித்த தாங்கே !

(க)

எற்றுக்கோ இப்பெரிய மனிதப் பட்டம்
ஏதேனும் பொருளுண்டோ? இதிலே ஈங்கு?
மற்றிதனை நினைத்தாலே வெட்கம்! வெட்கம்!!
வாழ்க்கையினில் எஞ்சியிவண் நிற்ப தென்ன?
உற்றிடும்பே ரமைதியன்றோ? ஓர்ந்து பாரீர்!
ஒழிவின்றி அலைகின்ற மக்காள்! இங்கே
மற்றவைகள் பொருளற்றுப் போவ தன்றி
மடியாமல் நிற்பனவோ? தெளிந்து சொல்வீர்?

(க0)

பொருமுகின்றீர்! அமுகின்றீர்! தொமுகின் நீரே!
பொருளற்ற செயலன்றோ செய்கின் நீர்கள்!
பெரியதெது? நிலைத்ததெது? தெளிந்த துண்டா?
பெருந்தகைமை வனவிலங்கின் சாவைக் காண்பீர்!
உரியகடன் முடிந்தவரை செய்த பின்னே
உறும்அமைதி வழிநின்று உயிரை நீத்த
அரியசெயல் நமக்கெல்லாம் பெரிய பாடம்!
அமைதியல்லால் மற்றவைகள் தாழ்ந்த வன்றோ?

(கக)

இறந்த ஓநாய் தரும் முடிபு.

சஞ்சலமே கொண்டு தளர்ந்துறையும் மாந்தர்காள்!
வந்தடுக்கும் ஊழ்வழியே வாழ்ந்திடுமின்—வந்ததன்பின்
சாவினுக் கஞ்சித் தளராதீர், பேசாமல்
போய்விடுமின் என்றனைப் போல்.

(கஉ)

ஓநாயின் சாவு:—18ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த தத்துவக் கவிஞன்
“அல்ஃப்ரே தெ விஞ்னி” (Alfred de Vigny) எழுதிய La mort du
loup என்ற கவிதையை வேண்டுமிடத்து மொழி பெயர்த்தும், தமிழியும்
பாக்கப்பெற்றது.

கவிதையின் இயல்பு

[தென்னுப்பிரகா, டர்பன், திரு. ச. மு. பிள்ளை அவர்கள்]

ஒருடற் கண் உயிர் பொருந்தி நிற்குமேனும், அவ்விரண்டன் தொடர்பால் நிகழ்தற்குரிய அறிவு விளக்கம் ஆண்டுக் காணப்படாதாயின், அவ்வுடற்கும் உயிர்க்கும் ஏதொரு பொலிவும் சிறப்பும் இல்லையாதல் போல, ஒரு நாட்டிற் பலவகை வளங்களும் மக்களும் நிரம்பி நிறைந்து வாழினும், அறிவுடைப் பெருமக்கள் அந்நாட்டின் கண் இலராயின் அதற்கு எவ்வாற்றானும் பெருமையும் சிறப்பும் உண்டாதல் இல்லை. ஒரு தனி மனிதனை, அவன்றன், மனம்—‘சென்ற விடத்தாற் செலவிடாது தீ தொரீஇ, நன்றின் பால் உய்ப்ப தறிவே’ யாதல் போல, ஒரு நாட்டின் கண்ணுள்ள மக்களைத் தாம் கூறும் அறிவுரைகளின் வாயிலாகத் தீ நெறிகளினின்றும் விலக்கி நன்னெறி ஒழுக்கி நலம் பெறச் செய்விப்போர், அந்நாட்டின் நல்லிசைப் புலவர் பெருமக்களே யாவர். இது பற்றியே ஆசிரியர் திருவள்ளுவர்,

“தள்ளா வினையுளும் தக்காரும் தாழ்விலாச்
செல்வரும் சேர்வது நாடு”

என்று நாட்டின் இலக்கணம் நவில்வாராயினர். தக்கார் என்றது ஈண்டு அறிவுடைப் பெருமக்களையே என்க. இஃதன்றியும் ‘நிலை மக்கள் சாலவுடைத் தெனினும் தானை (தேயம்), தலை மக்கள் இவ்வழியில்’ ‘பண்புடையார்ப் பட்டுண்டிலகம் அது வின்றேல், மண்புக்கு மாய்வது மன்’ என்பன போன்றனவும் ஈண்டு ஒருபுடை வைத்துக் கருதுதற்குரியன.

இங்ஙனம் நாட்டிற்கு இன்றியமையாதவர்களாய நல்லிசைப் புலவர் பெருமக்கள் நாட்டிற்குச் செய்யுந் தொண்டுகட்கு அளவேயில்லை. ஆசிரியர் திருமூலர் ‘ஞான முண்டாக்குதல் நலமாகும் நாட்டிற்கே’ என்றாங்கு ஒப்புயர்வற்ற அப்பெரு நலத்தினைச் செய்பவர்கள் இவர்களே யாவர். நாட்டின் பொருட்டுத் தம் முயிரைக் கொடுத்துதவும் மறவர்களினும் அறிவைக் கொடுத்துதவும் புலவர்களே நாட்டிற்கு நலன் விளைப்பதிற் றலைசிறந்தோராவர் என்பதிற் றடையில்லை. சங்க காலத்துச் சான்றோர்களுள் ‘செறுத்த செய்யுட் செய்செந்நாவின் வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலரும்,’ நாவன்மை மிக்க கோவூர்கிழாரும், செவ்விய புலமை ஒளவையாரும், ஒங்கிய

சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி மாங்குடி மருதனாரும் முதலிய புலவர்கள் நாட்டிற்குச் செய்துள்ள நன்மைகள் அளவிடற்பாலன வல்ல. இத்தகு நல்லிசைப் புலவர்கள் ஒருகாலத்து ஓரிடத்துத் தம்மை எதிர்ப்பட்டார் ஒரு சிலர்க்கு மட்டுந் தம் அறிவுரையறவுரைகளைக் கூறி யமைந்துவிடாமல், எக்காலத்தும், எவ்விடத்துமுள்ள எத்தகையர்க்கும் அவை பயன்படுமாறு என்றும் அழிந்துபடா வகையில் சொற்களை நிரல் படக் கோத்தமைத்துச் சொன்னலங்கனிந்து, பொருள்வளம் பொலிந்து, சுவைநலந் ததும்பும் அழகின் மிக்க அழியாப் பெருந்திருவணைய அருமைத் திருபாடல்களாக அவையிறறைச் செய்யுள் வடிவில் வடித்துக் கொடுத்துள்ள பேருதவியை என்னென்று பேசுவது?

இங்ஙனம் ஒரு காலத்து ஓரிடத்துள்ள புலவர் பெருமகன் ஒருவன், தான் தன் கல்வியினாலும், உலகியற் பட்டறிவினாலும் (அதுபவம்) ஆராய்ந்து கண்டறிந்துணர்ந்த விழுமிய நல்ல அரும்பெருங் கருத்துகளை, எஞ்ஞான்றும் எங்குமுள்ள யாவரும் இனிதறிந்து பயனெய்துமாறு அவையிறறைச் சிற்சில வரம்பு நெறிமுறைக்கு உள்ளிட்டுச் செம்மை செய்து, நிரந்தினிது சொல்லவல்ல அருந்திறல் மிக்க பெருங்கலைத் திறமே கவிதைத் திறனாம். இக்கவிதைத்திறம் இற்றென்று உணர வல்லாதார் பலர், 'கருங்கொள்ளும் செங்கொள்ளும் தூணிப் பதக்கென்று ஒருங்கொப்பக் கொண்டானும் ஊரன்' என்பது போலக் கண்டனவற்றை யெல்லாங் கலந்து கூட்டிக் கவிதை யிதுவே எனக் கரைந்து, தமிழிலக்கிய நலனுக்குக் கேடு சூழ்ந்து போதருகின்றார். தமிழில் உரைநடை எழுதுதல் எங்ஙனம் என்பது பற்றிப் பல்வேறு மாறுபட்ட கருத்துக்கள் உலவி வருதலை யொப்பவே, கவிதை பற்றியும் பலப்பல கருத்துக்கள் உலவி வருகின்றன.

நம் மக்களிற் பெரும்பாலார் கவிதை என்பது கவிஞன் தன் வாயைத் திறந்தவுடனேயே பொங்கிப் புறப்பட்டுப் புறம்பே வந்து குதித்து விழுவதே என்றும், அது கடவுளருட் பேற்றாலேயே வாய்ப்பதென்றும், கல்விக்கும் கவிதைக்கும் ஏதொரு தொடர்பும் வேண்டுவதில்லை என்றும் கருதுகின்றனர். ஒரு சிலர் கவிதை என்பது பெருந்திறமைப் பெற்றிமிக்க அருங்கலை அறிஞர்கள் ஒரு சிலர் மட்டுமே இயற்றுதற்குரிய மடக்கு, திரிபு, மாலைமாற்று, ஏகபாதம் முதலிய மிறைக்கவிகளே என்பர். வேறு சிலர் இன்னோரென்ன மிறைக்கவிகள் இயற்றுதல் அரிதெனினும், அவை யெல்லோராலும் அத்துணை யெளிமையாகச் செய்யப்படுவன அல்லவாய்ச் சொற்களைச் சேர்த்தும், சிதைத்தும், கூட்டியும், குறைத்தும் பலவாறு வருந்திப் பாடப்படுவன வாகலானும், அங்ஙனம் பாடப்படினும் பிறர் எளிதிற்

பொருளறிந்து கொள்ளலாகா வண்ணம், பெரியதோர் மயக்கம் செய்யும் பெற்றியினவாய்ப் பயன்படாது போதலானும் அவை கவிதையாகா என்பர்.

மற்றுமொரு சிலர், கவிதைக்கு இலக்கணம் வேண்டுமெனில்லை. கவிஞன் என்பான் தான் கருதும் கருத்துக்களைத் தான் கருதியவாறே வெளியிடுதல் வேண்டுமென்றி எதுகைக்கும் மோனைக்கும் கவலைப்பட வேண்டிவதில்லை. சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் எதுகையும் மோனையும் ஒரு சிறிதும் வேண்டிற்றிலர் என்பர். இவர் தம்முள் மேலும் சற்றுணர்ச்சி மிக்கார் தொல் காப்பியத்துள் பாண்டுங் கூறப்பெறாத பலவகைப் பாடல்களை, அதற்கு மாறாகப் பிற்காலத்து வந்த சமய குரவர்களும் புலவர்களும் பாடினரல்லரோ? அவர்களெல்லாம் இலக்கணக் கட்டுப் பாடுகளுக்குச் சிக்கினரல்லரே! இலக்கணத்திற்கு நாமா? நமக்கு இலக்கணமா எனப் பல பேசுவர். இனிப் பிறிதொரு சிலர் கவிதை என்பது வேறொன்றுமின்று, புதுப்புது, 'மெட்டுக் களுக்கு'ப் பொருந்தி இசையொடு பாடுதற்கினிதின் இயைந்து மகிழ்விப்பனவே என்பர். மற்றும் சிலர், உயர்வு நவீர்சி, புனைந் துரை முதலிய அணிகள் ஒரு சிறிதுங் கலக்கப்பெறாதனவே கவிதை என்பர். இனி, இவர்களினெல்லாம் வேறுபட்டோர் சிலர், கவிதை என்பது கவிஞன் கருதுமவற்றையெல்லாம் தெள்ளத் தெளிய நன்கினிது காட்டுவனவாய், மிகுதியும் எளிமையாய் அமைவனவே (கொச்சைச் சொற்களும் இலக்கணவழுக்களும் மலிந்து கிடப்பினும்) என்பர்.

இங்ஙனம் இவர் கூறுவன பலவும் ஒருதலைப்படாது பஃறலைப்பட்டு யாணைகண்ட குருடர் செயலினையே ஒத்துக் காணப்படுகின்றன. கவிதை என்பது கடவுளருட் பேற்றுலேயே வாய்ப்பதொன்று என்பது, அவ்வாற்றல் செயற்கையாக அன்றி இயற்கையிலேயே அமையுமாயின் மிகுதியும் சிறப்புடைத்தாம் என்னும் அளவிற்கே கொள்ளத்தக்கது. 'காரிகை கற்றுக் கவிபாடுதலில்' என்று கூறப்படுதலும் இது குறித்தே. அல்லாக்கால் கடவுளுணர் வுடையாரெவரும் தாம் எய்தும் இன்பங்களை மட்டுமன்றித், துன்பங்களையுங்கூட இறைவனே தமது நலத்தின்யொருட்டு எய்துவிக்கின்றான் எனக் கொள்ளுபவாகலின், இதனைமட்டும் அவனருளால் வாய்ப்பதொன்று என்பதிற் சிறப்பேதும் சிறிதுமில்லை.

இனி, கவிதை புனைதற்குக் கல்வி வேண்டிவதில்லை என்பது பெரியதோர் அறியாமை. கற்றவர்விழுங்குங் கனியாய இறைவன் கல்லார் நெஞ்சில் நில்லாநாகலின், அவர்க்கு இறைவனருள்

வாய்த்தலும் அதனால் அவர் கவிதை புணையும் ஆற்றலுடைய ராதலும் அறவே இல்லையென்று தெளிக. சமய குரவர்கள் நால்வருள் மிக மழவிளம் பருவத்தேயே இறைபருள் எய்தப் பெற்ற திருஞான சம்பந்தர் ஒருவரைத் தவிர்ந்த ஏனையர் மூவரும் நம்மை பொப்பவே கற்றற்குரிய எல்லாக் கலை நூற் களையும் முயன்று கற்றுணர்ந்தவர்கள் என்று கடைப்பிடிக்க. இனிக், குமரகுருபரர், இராமலிங்கர், பாம்பன் குமரகுருதாசர் முதலிய பெரியோர்கள் கல்வியின்றியே கவி செய்தாராலோ வெனின், இப்பிறவியிற் கற்றிலரெனினும் முன்னை முன்னைப் பிறவிகளில் அவர் கற்றிருத்தல் கூடும் என்க. என்னை? 'ஒருமைக்கண் தான் கற்ற கல்வி ஒருவர்க், கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து' என்ற ராகலின். அன்றியும் 'ஈண்டு இவ்வான்மாக்களுக்கு முற்செய்தவத்தான் ஞானம் நிகழும் என்றது' எனச் சிவஞானபோதத்து 8-ஆம் சூத்திரத்து முதலதிகரணத்து வருடம் மேற்கோளும், அதற்கு ஆசிரியர் சிவஞான முனிவர் 'ஆளுடைய பிள்ளையார்க் குத் தவமின்றியும் ஞானம் நிகழ்ந்ததாலோ என்னும் ஆசங்கையை நீக்குதற்கு' என உரையருளிச் செய்த வுண்மையும் 'தவ முதல்வர் சம்பந்தர் தாமுணர்ந்தார் அந்நிலையில்' என்னும் சேக்கிழார் பெருந்தகையின் திருவாக்கும் இவ்வுண்மைக்குக் காரிபோக்கு மென்க.

கவிஞன் விரைவாகவும் இயல்பாகவும் பெருமுயற்சியின்றி எளிதிற் பாடுதல் போற்றத்தக்கதெனினும் (இங்ஙனம் பாட வல்லவன் ஆசகவி எனப்படுவன்). அங்ஙனம் பாடுவோரே கவிஞர் எனல் அடாது. இங்ஙனம் கொள்ளின், ஜோன் ஸ்டீவர்ட், மில் என்னும் ஆங்கிலப் பேராசிரியர் "லிபர்டி" என்னுங் கட்டுரையினை ஏழாண்டுகளும், கிரேய் என்னும் கவிஞர் "எலகி" எனப் படும் இரங்கற்பா வொன்றினை ஏழாண்டுகட்கு மேலும், அரிதின் முயன்று எழுதியமைபோலத், தம் வாழ்நாள் அளவும் பெரிதும் அமைந்திருந்து ஆராய்ந்தாராய்ந்து அழகுசெய்து அருமைமிக்க ஒவ்வொரு பெருநூலே செய்துதவிய திருவள்ளுவர், இளங்கோ வடிகள், திருத்தக்கதேவர், சேக்கிழார், மெய்கண்டார் போன்ற தெய்வப்பெற்றிமை மிக்க செம்புலச் செல்வர்களையும், தமது நல்லிசைப் புலமையினைப் பல்காலும் நினைந்துணர்ந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந் தின்புறுமாறு ஒவ்வொரு பாடலே இயற்றிப்போந்த சங்க காலத்துச் சான்றோர்கள் பலரையும் கவிஞர் எனக் கருது தற்கு இடனின்றி யொழியுமன்றே?

இனி, மறைக்கவிகளே கவிதையாவன என்றும், மறைக் கவிகள் முற்றிலுமே வெறுத்தொதுக்கற்பாலன என்றும் கூறும் இருதிறத்தார் கூற்றும் ஒருசிறிதும் பொருந்தாது. பிறர்க்குத்

தம் அறிவின் திறத்தினை அவர் வியந்து மகிழுமாறு காட்டுதற்கும், மேன்மேல் அறிவு வளர்ச்சிக்கு அடிகோலுதற்கும் பிறைக்கவிகள் ஓரளவு வேண்டப்படுவனவே. இனிச் சங்க காலத்துப் புலவர்கள் எதுகையும் மோனையும் வேண்டிற்றிலர் என்பது, அவர்கள் எதுகையும் மோனையுமே கருதிப் பொருளற்ற செயற்கைப் பாடல்களைப் பாடிற்றிலர் என்னும் அளவிற்கே யுண்மையுடையது. கவிதைக்கு இலக்கணம் அத்தினை வேண்டற்படுவதன்று எனின், தொல்காப்பியனார், அவிநயனார், காக்கை பாடினியார், கையனார், நத்தத்தனார், பல்காயனார், மயேச்சுரனார், பல்காப்பியனார் முதலினோர் ஏனைப் பல புலவர்கள் ஏற்றிற்கு யாப்பிலக்கணம் வகுத்தல் வேண்டும். எனவே,

“பொருள் சிறந்தும் இலக்கணத்தாற் புரைபடுமே யானால்
பொருந்தியுயிர் உருக்குறைந்தாற் போலொக்கும்—அன்றிப்
பொருள்சிறவா திலக்கணத்தாற் பொலியுமென்றால் நன்றும்
பொலியுறுத்து நிறைந்தவுயிர் பொருந்தாமை போலும்.”

என்றுணர்தல் வேண்டும்.

இனிப் பிற்காலத்து வந்த சமய குரவாகளும், புலவர்களும், தொல்காப்பியத்துள் யாண்டுமே கூறப்பெறாத கட்டளைக் கலிப்பா, கட்டளைக் கலித்துறை முதலிய பல செய்யுள் வகைகளைப் புதிது புனைந்து, புலமையுரிமை பெற்று இலக்கணக் கட்டுப்பாடுகட்குச் சிக்கினரல்லரெனினும், அவர்கள் பண்டை வரம்பழித்து மாறுபட்டனரல்ல ரென்க. ‘விருந்தே தானும், புதுவது கிளந்த யாப்பின் மேற்றே’ என்ற தொல்லாசிரியர் நல்லாணையினையும், “விருந்தாய சொன்மாலை கொண்டேத்தி” என்னும் ஆளுடைய நம்பிகளின் திருமொழியினையும் அறிந்து கருதவல்லார், தமிழ் நலங்கருதியே சமயாசிரியர்கள் தமது கரைகடந்த திருவருட் பெருக்கால் புதுவது கிளந்த யாப்பினை முறையுற அருளிச் செய்வாராயினர் எனத் தெரியப்பெறுவர். இனிப் புனைந்துரை முதலியன ஒருசிறிதும் இன்றி, உண்மை நவீற்சியொன்றும் உடையனவே கவிதை என்றலும் அமையாது. உண்மை நவீற்சி வரலாறுணர்தற்கும், மெய்யுணர்வு எய்துதற்கும் இன்றியமையாததாயினும், யாண்டும் எதற்கும் அது வேண்டுவதில்லை. அன்றியும் ஒன்றனைக் கூறவிழைவான், அதனை அஃதுள்ளவாறே கூறியமையின் அஃதொரு சிறிதும் சுவைபடாது கழிந்தொழியும். எனவே, பிறழ்வுணர்ச்சி நிகழ்தற்கிடனின்றிக், கவித்தின்னா தாணக்கட்டி பூசிக்கடுத்திற்று தஸ்போலச் (குளஜிவ்ஹா ரியாயம் என்பர் வடநூலார்) சொல்லுமவற்றைச் சுவைபடத் திறம்படச் சொல்லுதற்குப் புனைந்துரை முதலிய ஒரு நூறணிகளும் வேண்டிவனவே என்க.

இறுதியாக, கவிதைகள் எல்லாம் மிகுதியும் எளிமை யாகவே அமைதல் வேண்டுமென்பார் கூற்றே மிகுதியும் ஆய்தற் குரியது. என்னை? மிகப் பெரும்பாலார் இப் பிழைபட்ட கொள்கையினையே பரப்பி வருகின்றனராகலின். கவிதைக்குரிய பல பண்புகளுள் எளிமையும் ஒரு பண்பேயாமன்றி எளிமையே கவிதையன்று. பாலின் நிறப்பண்பு வெண்மையாயினும், வெண்மையெல்லாம் பாலல்ல. இரத்தத்தின் நிறம் சிவப்பே யாயினும், சிவப்பானவெல்லாம் இரத்தமல்ல. இங்ஙனமே கவிதை எளிமை கலந்து இனிது திகழ்தல் வேண்டுமெனினும், கொச்சைச் சொற்கள் மலிந்து, இலக்கண வழக்கள் நிறைந்து, யாப்பமைதிகட் குட்படாது 'இழுக்குடைய பாட்டிற்கிசைநன்று' என வருவனவெல்லாம் கவிதையாகா. கவிதைகள் முற்றிலுமே எளிதின் அமைந்துவிடின் அறிவு நிலையின் மேன்மேல் உயர்ந் துயர்ந்து செல்லுகின்ற பல்வேறு நிலையினர்க்கும் அவை பயன் படுமாறு யாங்ஙனம்? இன்புறுதற்கு எளிதின் எய்தப்படுவன வெல்லாம் மிக விரைவில் நம்மால் வெறுக்கத்தக்கனவாய் முடி தலை நாம் நாடோறும் கண்டு வருகின்றனம் அல்லமோ? ஆதலின் எளிமை மிக்க கவிதைகள் இரண்டொரு முறை படித்தற்கே இன்பம். பயப்பண்போலத் தோன்றுமன்றி, நவில்தொறும் நவில்தொறும் தூனயம் பயவாதொழியும். எனவே அவை விரை வில் அழிந்தொழிந்து மாய்தல் ஒருதலை. ஒருகாலத்து நந்தமிழக மக்கள்—நினைப்பனவெல்லாம் பாட்டாகவே நினைத்தனர்; சொல் வனவெல்லாம் பாட்டாகவே சொல்லினர்; செய்வன பலவும் பாட்டாகவே செய்தனர். ஆனால், அந்தோ! இப்போது கல்வி நிலையிற்றூழ்ந்து அறியாமையில் ஆழ்ந்து கிடக்கும் நம் நாட்ட கத்துக் கவிதை புனையும் ஆற்றல் பெற்றுடையார் மிகச் சிலரே யாவர். அச்சிலரும் இவர்தம் வெற்றரசவாரத்தின் மயங்கி ஈடுபட்டு, எளிமை நடையிலேயே யாவும் செய்யத் தலைப்படுவ ராயின், சிறந்த இலக்கியங்கள் தோன்றுவதெங்ஙனம்? எளிமை நடையினையே வற்புறுத்தின் அருமைநடை எழுதுதற்குரிய விருப்பமும் முயற்சியும் ஆற்றலும் நிகழாமைத் தடைப்பட்டு, நாளடைவில் எளிமையிலும் மிக்க எளிமை நடையே வேண்டப் பெறும் இழிநிலை எய்துமன்றோ? அங்ஙனமாயின் பண்டைச் சங்ககாலத் தமிழ் நடை நம்மனோர்க்கு இயல்பின் அமைவது எஞ்ஞான்று? இவையிற்றினை யெல்லாம் கருதிப் பார்க்கவல்லார் 'பண்டிதர் நடை கடினமாதலிற் பயனுடைய தன்று' என மிக எளிதிற் கூறி, அழகின் மிக்க அரிய நடையிற் பாட்டும் உரையும் பெரிதியற்ற வல்லார்க்கும் இழிவு தேடுவாரோ? ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்யுட்குரிய எண்வகை வனப்புக்களுள் ஒன்றாய் 'அழகு' என்னும் வனப்பைக் கூறுங்கால், கற்றோர்க்

கன்றி மற்றோர்க்கு விளங்காத செய்யுட் சொல்லாகிய திரிசொற்
களான ஓசை இனிதாகப் புணர்க்கப்படுவது என்னும் கருத்தாற்

‘செய்யுண் மொழியாற் சீர்புனைந் தியாப்பின்,
அவ்வகை தானே அழகெனப் படுமே’

என்றமை ஈண்டுக் கருதுதற்குரியது.

எனவே, இதுகாறும் கூறிய இவ்வாற்றாற், கவிதை என்பது
மேலெடுத்துக் காட்டிய பல்வேறு கருத்தினரும் கூறும் இவ்வெல்லா
நலங்களும் ஏற்ற பேற்றி அமைந்து, எழில் பெற்றிலங்கிச், சொன்னலந்
துவன்றிப் பொருள்வளம் பொலிந்து, மெய்யுணர்வின் மிக்க விழுமிய
கருத்துக்கள் கம்மிற் செறியப்பெற்றுச், சிந்தைக்கும் செவிக்கும்
வாய்க்கும் இனியவாய், அறிஞர்கள் விதந்து வியந்து புகழ்ந்து
பாராட்டுமாறு, அவர்தம் உளங்கவர்ந்து இடங்கொண்டு என்றும்
அறியாது விளங்கவல்ல பெருஞ் சிறப்புடையனவேயாம் என்க.
ஈண்டுத் தாலிபுலாக முறைபற்றிப் பாரி மகனிர் பாடிய,

‘அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்
எந்தையும் உடையேம் எங்குன்றும் பிறர் கொள்ளார்
இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்
வென்றெறி முரசின் வேந்தரெம்
குன்றுங் கொண்டார்யாம் எந்தையும் இலமே’

என வருஉம் அருமைத் திருப்பாட்டைக் கருதுமின்கள்! இதன்
கண் எளிமையிலதோ? இனிமை இலதோ? தெளிவு இன்றோ?
கனிவு இன்றோ? இசைமை யிலையோ? சுவைமை யிலையோ?
யாது இல்லை கூறுமின்கள்! எனவே, இம் முறையினைப் பின்
பற்றிக் கவிதையை வளர்ப்போம்! புலவர்களைப் போற்றுவோம்!

கவிதை

கவிதை, பா, பாடல், செய்யுள் என்பன ஒரு பொருள்
குறித்த சொற்கள். பாடலென்பது இயற்கையாகப் பாடுவோன்
உள்ளத்தினின்றும் பொங்கியெழுதல் வேண்டும். எண்ணி எண்ணி
அகராதி, நிகண்டு, இலக்கணம் முதலியனவற்றை வைத்துக்கொண்டு,
வீடுகட்டும் கொத்தன் செங்கற்களைப் பொறுக்கி அடுக்குவதுபோல்
சொற்களை அடுக்கி நிரப்புதல் செய்யுள் ஆகாது. நாம் இன்றும் பல
கவிஞர்களைக் காண்கின்றோம். அவர் ஈதையும் எண்ணிப் பாடுவ
தில்லை. கடல் மடை திறந்துபோல் தட்டுத்தடையின்றிக் கவிதை
கள் பொங்கிவருவதைக் காண்கின்றோம். எனவே, இயற்கைச் சத்தி
எழுப்பத் தன்னையறியாது கவிகள் தோன்றுகின்றன. அதில் பிறக்
கும் சொற்களும் உயிருடையனவாய் இலங்குகின்றன. இவ்வாறு
பாடும் பாடல்களே ‘கவிதை’ என்று பாராட்டற்குரியன.

—செல்லார்க்கிழார்.

குமரியாறு இருந்ததா?

[திரு. திருமந்திரமணி, துடிசைகீழார், அ. சிதம்பரனார்]

“தமிழ்ச் சங்கங்களின் வரலாறு” பக்கம் 53-ல், தலைச் சங்கம் கி. மு. 1400 முதல் கி. மு. 9564 வரை 4440 ஆண்டுகள், குமரியாற்றங்கரையில் இருந்த *தேன் மதுரையில் நடைபெற்றது என்றும், காய்சின வழுதி முதல் கடுங்கோன் ஈழக எண்பத்தொன்பது பாண்டியர்கள் தலைச்சங்கத்தை நடத்தினார்கள் என்றும், காய்சின வழுதி என்பான் இரண்டாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் என்னும் பட்டத்தை உடையவன் என்றும்; பக்கம் 55ல், ஊழி என்பது கடல்கோள் என்றும், ஆதியூழி என்பது கி. மு. 14058-ல் ஏற்பட்ட கடல்கோள் என்றும், ‘தொடியோன் பவ்வம்’ என்ற சிலப்பதிகாரத் தொடருக்கு அடியார்க்கு நல்லார் கூறும் உரையை நோக்குமிடத்து, ஆதியூழியில் குமரியாறும் குமரிக் கோடும் அழியவில்லை என்றும், பஃறுளியாற்றுக்கும் குமரியாற்றுக்கும் இடையில் இருந்த நிலப்பகுதி மாத்திரம் அழிந்தது என்றும், கி. மு. 9564ல் ஏற்பட்ட கடல்கோளை உரையாசிரியர்கள் இடையூழி, அல்லது இரண்டாம் ஊழி, என்று கூறுவர் என்றும் எழுதியுள்ளாம்.

அதே புத்தகத்தில் பக்கம் 70-71ல் இடைச்சங்கம் கி. மு. 6805 முதல் கி. மு. 3105 வரை 3700 ஆண்டுகள் பொருநை (தாம்பிரவர்ணி) ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருந்த கபாடபுரத்தில் நடைபெற்றது என்றும், வெண்டேர்ச் சேறியன் முதல் முடத்திரு மாறன் ஈழக எழுபத்தொன்பது பாண்டியர்கள் சங்கத்தை நடத்தினார்கள் என்றும், கி. மு. 6000ல் மூன்றாம் நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் காலத்தில், ஐந்திரம் நிறைந்த தொல்காப்பியர் அப் பாண்டியனுடைய அவைக்களத்தில் அதங்கோட்டாசான் முன்னிலையில் தொல்காப்பியம் என்னும் நூலை அரங்கேற்றினார் என்றும் எழுதியுள்ளாம்.

ஆதலின், இக்கூற்றுப்படி, தொல்காப்பியர் காலத்தில் குமரியாறும், குமரிக் கோடும், தலைச்சங்கம் இருந்த தேன் மதுரையும் இல்லை, அழிந்துபோயின என்றே கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

அப்படி இருக்க, தொல்காப்பியப்பாயிரத்தில் உள்ள “வடவேங்கடம் தேன் குமரியாயிடை” என்ற அடியில் உள்ள குமரி

* இந்தத் தேன்மதுரை பஃறுளியாற்றங் கரையில் இருந்த தேன்மதுரையினின்றும் வேறுபட்டது.

என்ற சொல்லுக்கு உரையாசிரியர் குமரியாறு என்று பொருள் கொண்டுள்ளார்கள் என்றும், ஊழி என்ற சொல்லுக்கு யுகம் என்று பொருள் கொண்டு, ஆநியூழி என்பது கிரேதாயுகம் என்றும், இடையூழி என்பது திரேதாயுகம் என்றும் எழுதியுள்ளார்கள் என்று சில வித்துவான்கள் கூற முன்வந்துள்ளார்கள்.

ஆதலின், தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில் உள்ள “வடவேங்கடம் தென் குமரியாழிடை” என்ற அடிக்கு என்ன பொருள் என்பதனைப்பற்றிச் சிறிது ஆராய்வாம்.

பாயிரத்தில் உள்ள அடி “வட வேங்கடம் தென்குமரி” என்பதே. இந்தப் பாயிரத்தைத் தொல்காப்பியரே பாடியிருந்தாலும் சரி, அல்லது, பனம்பாரனாரே பாடியிருந்தாலும் சரி; அவர்கள் குமரியாறு என்று கூறவில்லை என்பது அவ்வடியைப் பார்த்தாலே தெரியும்; “கைப்புண்ணுக்குக் கண்ணாடி வேண்டா.” வருவித்துப் பொருள்கொண்டால் அது பொருந்தாது. சரித்திரத்துக்கு முரண் இல்லாது பொருள்கொள்வதுதான் பொருந்தும். சரித்திரத்தையும் காலவரையறையையும் நோக்காது மனம்போனவாறு பொருள் கொள்ளக்கூடாது.

பாயிர ஆசிரியர் கூறியது எல்லாம் ‘வேங்கடம்’—‘குமரி’ என்ற இரண்டு சொற்களே. இந்தச் சொற்களின் பொருள்களை உள்ளபடி அறிய முயல்வதே கற்றறிந்தார் கடன் ஆகும்.

வேங்கடம் என்ற சொல்லுக்கு அகராதியில் ‘ஓர் மலை’—‘தமிழ் நிலத்தெல்லை நான்கின் ஒன்று’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது.

கி. மு. 6000ல் இருந்த சுந்தரநாதர் என்ற திருமூலர்:—

“வேங்கட நாதினே, வேதாந்தக் கூத்தனை
வேங்கடத் துள்ளே வினையாடு நந்தியை
வேங்கடம் என்றே விரகறி யாதவர்
தாங்கவல் லாருயிர் தாமறி யாரே.”

என்று தாம் பாடிய ‘தமிழ் மூவாயிரத்தில்’ அச்சொல்லைப் பயன்படுத்தி உள்ளார்.

சுந்தரநாதர் கயிலையை விட்டுத் தென்னாட்டுக்கு வரும் போது பசுபதி நேபாளம்—காசி—கேதாரம் முதலிய தலங்களை வணங்கிக்கொண்டு வந்ததாகச் சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் கூறுகிறார். ஆனால், அப்புராணத்தில் சுந்தரநாதர் சென்று வணங்கிய பூரி என்ற ஜெகன்னாதம், வேங்கடம் என்ற திருப்பதி முதலிய தலங்களின் பெயர்கள் காணப்படாவிட்டாலும், சுந்தரநாதர் என்ற திருமூலர் பாடிய தமிழ் மூவாயிரத்தில் அவ்விரண்டு தலங்களைப்பற்றிக் குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

சுந்தரநாதர் என்ற திருமூலர் வேங்கடநாதனை வேதாந்தக் கூத்தனாகவும், நந்தி யெம்பெருமானாகவும் கண்டு வணங்கி உள்ளார் என்பது அவர் பாடலால் அறியக்கிடக்கின்றது. அதனால், அவர் காலத்துக்குப் பிற்பட்டே, அங்கே நிலங் கடந்த நெடு முடி அண்ணல் வணக்கம் ஏற்பட்டதாகக் கொள்ளவேண்டியிருக்கிறது.

ஆதலின், வேங்கடம் என்ற சொல்லுக்கு ஒரு மலை என்பதும், அது 'நமிழ் நாட்டின் வடாலை' என்பதும் பொருள் என்று தெளிந்தாம். இதில் ஐயம் ஒன்றும் இல்லை. இந்தப் பொருளிலேயே பாயிர ஆசிரியர் கூறியுள்ளார் என்பது தெளிவு.

இனி, குமரி என்ற சொல்லை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். குமரி என்ற சொல்லுக்கு:—

- (1) குமரிகண்டம்; (2) குமரிக்கோடு;
- (3) குமரியாறு; (4) குமரித் தெய்வம்
- அல்லது கன்னியா குமரி;
- (5) குமரிக்கன்னி அல்லது ஏழு கன்னிகைகளில் ஒருத்தி;
- (6) அழிவின்மை; (7) மகள்;
- (8) கற்றாழை; (9) குமரி முனை;
- (10) குமரித்தீர்த்தம் (குமரிப் பெருந்துறை-குமரிப் பல்வம்)

என்ற பல பொருள்கள் அகராதியில் பேசப்படுகின்றன.

இப் பொருள்களில் எந்தப் பொருளை மனதிற்கொண்டு பாயிர ஆசிரியர் அச்சொல்லை வழங்கி உள்ளார் என்பது ஆராய்ச்சிக்கு உரியது.

பாயிர ஆசிரியருடைய கருத்தை அறிவதற்கு உரையாசிரியர்களுடைய உதவி வேண்டியிருக்கிறது. அவர்களுடைய உரை இன்றேல் பாயிர ஆசிரியருடைய கருத்தை அறிவது மிகக் கடினம். அப்படி உரையாசிரியர்களுடைய தெளிவான உரை இருந்தும், அதனை ஊன்றி நோக்காது தவறாகச் சிலர் பொருள் கொள்ளுவதுதான் வருந்தத்தக்கது.

முதலில் நச்சினூர்க்கினியருடைய தொல்காப்பியப் பாயிர உரையை எடுத்துக்கொண்டு பார்க்கலாம். (சாலிவாகன சகம் 1772ல் மழவை மகாலிங்கையர் அவர்களால் பதிப்பிக்கப்பட்ட தொல்காப்பியம் நச்சினூர்க்கினியர் உரைப்பதிப்புப் பார்க்க):—

பதவுரை
“வடவேங்கடம் தென் குமரியாயிடை என்பது, வடக்கின்கண் வேங்கடமும், தெற்கின்கண் குமரியும் ஆகிய அவ்விரண்டு எல்லைக்குள்

விருந்து,” என்று பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறதேயொழிய வேறில்லை. பதவுரையில் நச்சினூர்க்கினியர் குமரியாறு என்று கூறுமை தெளிவாம்.

விளக்கவுரை

இனி, விளக்க உரையில் என்ன கூறுகிறார் என்று பார்ப்போம். “இனி மங்கல மரபிற் காரியங்கள் செய்வார் வடக்கு—கிழக்கு நோக்கியும் சிந்தித்து நற்கருமங்கள் செய்வாராதலின், மங்கலமாகிய வடநிசையை முற்கூறினார். இந்நூல் நின்று நிலவுதல் வேண்டித் தென்புலத்தார்க்கும் வேண்டுவன செய்வார் தெற்கு—மேற்கு நோக்கியும் கருமங்கள் செய்வாராகலின் தென் நிசையைப் பிற் கூறினார். நிலங்கடந்த நெடுமுடி அண்ணலை நோக்கி உலகம் தவம் செய்து வீடுபெற்ற மலை ஆதலானும், எல்லாரும் அறியப்படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். குமரியும் தீர்த்தமாகலின் எல்லையாகக் கூறினார்” என்பதே.

இந்த விளக்க உரையின்படி வடக்கு மங்கல நிசையென்றும், தெற்கு அமங்கல நிசையென்றும் அறிந்தாம். தென்புலத்தார் என்பவர் இறந்தவர்; நம்மை விட்டுப் பிரிந்து சென்றவர்; பிதிர்ந்து சென்றவர் என்றும் கூறலாம். ஆகையால்தான் தென்புலத்தார்க்குப் பிதிர் என்றும் பெயர் ஏற்பட்டது.

இறந்தவருக்குக் காரியங்கள் செய்யும்போது, தெற்கும் மேற்கும் நோக்கிச் செய்வது மரபு. அதனால், தெற்கும்—மேற்கும் அமங்கல நிசைகள் ஆயின. ஆனால், ஈண்டு பாயிரத்தில் அமங்கல நிசையாகிய தெற்குத் திசையைக் கூறுவானென் என்றால், பாயிர ஆசிரியர் தம் காலத்துக்குமுன் கடல்கோளால் (ஊழியால்) அறிந்துபோன தமிழ்நாடுகளைக் குறித்தும், அப்போது இறந்துபோன பல ஆன்றோர்களைக் குறித்தும், இந்த நூல் (தொல்காப்பியம்) எஞ்சி இருக்கும் நாட்டில் நின்று நிலவுதல் வேண்டியும் நென் திசையைப் பிற்கூறினார் என்று உரையாசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

ஒருவன் இறந்துபோனால் எப்படி அவனுடைய மகன், தன் தகப்பன் இறந்துபோனதைக் குறித்துப் பிறருக்கு அறிவிக்கவும், தான் நலம்பெற்று இவ்வுலகில் வாழவும் பிதிர்க்கடனைச் செய்வானோ, அதுபோல, பாயிர ஆசிரியர் தமிழ்நாட்டின் எல்லை கூறுமிடத்து, மங்கல நிசையாகிய வடக்கை முற்கூறியும், தம் காலத்தில் எஞ்சியுள்ள நாட்டில் தம் நூல் நின்று நிலவவும், உலகோர் நலம்பெற்று வாழவும், கடல்கோளால் அறிவேய்திய நாடு இருந்த தென்திசையை நினைந்து பிற்கூறினார் என்று விளங்கவைத்துள்ளது காண்க. இதனால், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு

முன் கடல்கோள் ஏற்பட்டு நாடு அழிவெய்தியது என்பதும், அக் கடல்கோளில் குமரியாறும் அவ்வாற்றங்கரையில் இருந்த தென்மதுரையும் அழிவெய்தின என்பதும் விளங்குவது காண்க.

மேலும், நிலங்கடந்த நெடுமுடி அண்ணலை நோக்கி உலகம் தவம்செய்து வீடுபெற்ற மலை ஆதலானும், எல்லோரும் அறியப் படுதலானும் வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார். ஆனால், குமரியை எதற்காகக் கூறினார் என்றால் குமரியும் தீர்த்தமாக லானும், எல்லாரும் அறியப்படுதலானும் குமரிகண்டத்துத் தெய்வமாகிய கன்னி தவம்செய்து வீடுபெற்ற தலம் ஆதலானும், இன்றும் அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி எல்லோரும் பிதிர்க்கடனைச் செய்வதுபோல, பாயிரத்தில் ஆசிரியர் அழிந்துபோன நாட்டை நினைவு கூர்ந்தும், குமரித்தீர்த்தத்தை நினைந்தும் ‘தென்குமரி’ என்று தெற்கே எல்லை கூறினார் என்றார்.

ஆதலால், பாயிர ஆசிரியர் குமரி என்ற சொல்லுக்கு “குமரித்தீர்த்தம்” என்ற பொருள்கொண்டு பாடியுள்ளார் என்பதனை நச்சினுர்க்கினியர் தெளிவாக்கியுள்ளார். ஆதலின், பாயிர ஆசிரியரும் குமரியாறு என்று கருதவில்லை. உரையாசிரியரும் குமரியாறு என்று பொருள் கூறவில்லை என்பது தெளிவு.

மாடலன்* என்னும் மறையோன் இக் குமரித்தீர்த்தத்தில் நீராடியதைச் சிலப்பதிகாரம் பேசுகின்றது. குமரித்தீர்த்தம் குமரியாறு அல்ல. ஏன்னெனின், மாடலன் காலத்தில், அதாவது, கி. பி. 2-ம் நூற்றாண்டில் குமரியாறு இல்லை என்பது தெளிவு. இது எதுபோல என்றால் காஞ்சிநகரின் கண் ஓடிக்கொண்டிருந்த கம்பையாறு அழிந்துபோய் இப்போது கம்பா தீர்த்தமாகக் காட்சி அளிப்பதுபோல எனக்கொள்க.

இனி, அவ்விளக்க உரையின் கடைசிப்பகுதி வருமாறு :—
“இவ்விரண்டினையும் (வடவேங்கடம் தென்குமரி) காலையே ஓதுவார்க்கு நல்வினை உண்டாம் என்று கருதி இவற்றையே கூறினார். வடவேங்கடம் தென்குமரி இவை இரண்டும் அகப் பாட்டு எல்லை ஆயின. என்னை? குமரியாற்றின் நெற்கு நாற்பத் தொன்பது நாடு கடல் கொண்டதாகலின், கிழக்கும் மேற்கும் கடல் எல்லையாக முடிதலின் வேறு எல்லை கூறார் ஆயினர். வேங்கடமும் குமரியும் யாண்டையதென்றால் வடவேங்கடம் தென்குமரியென வேண்டுதலின், அதனை விளங்கக் கூறினார்.”

* சிலம்பு, 15 - 14 to 16.

சுண்டு, “குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத்தொன்பது நாடு கடல் கொண்டதாகலின்” என்ற தொடருக்குச் சில புலவர்கள் ‘இன்’ என்பதை ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபாகக்கொண்டு, எல்லைப் பொருளில் வந்ததாக எண்ணி, குமரியாற்றிலிருந்து தெற்கே இருந்த நாற்பத்தொன்பது நாடுகள், கடல்கொண்டதேயொழிய குமரியாறு அழியவில்லை என்று பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். நீக்கப் பொருளிலும், எல்லைப் பொருளிலும் இல் - இன் உருபுகளின்மேல் நின்று—இருந்து என்பன சில இடத்துச் சொல் உருபுகளாக வரும் என்னும் இலக்கண விதிப்படி ‘குமரியாற்றின்’ என்பதற்கு ‘குமரியாற்றிலிருந்து’ என்று பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். அது தவறு என்பதனைக் காட்டுவாம்.

மேலே விளக்க உரையில் நடுப்பகுதியில் உரையாசிரியர் குமரி என்பதற்கு குமரித்தீர்த்தம் என்று பொருள் கூறிவிட்டு, பின்னால் குமரியாறு என்று பொருள் கூறமாட்டார். ஆனால், அவர் கொண்ட பொருள் என்ன? குமரியாற்றின் என்ற சொல்லில் உள்ள இன் உருபு ஐந்தாம் வேற்றுமை உருபு அல்ல. அப்படி எடுத்துக்கொண்டது தவறு. அதனை ஏழாம் வேற்றுமை உருபாகக் கொள்ளவேண்டும். அப்படிக் கொண்டால் மயக்கம் ஒழியும். உண்மைப்பொருள் விளங்கும்.

‘இன்’ உருபும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபாக வரும் என்பதனை இலக்கணம் வல்லார் அறிவர். குமரியாறும்—49 நாடுகளும் குமரிக் கண்டத்தின் பகுதிகளே. இங்கே இன் உருபு தற்கிழமைப்பொருளில் உரையாசிரியர் பயன்படுத்தி உள்ளமை கண்கூடு. இங்கே சினை இடமாயிற்று. கடல் கோள்கள் (ஊழிகள்) இரண்டு தடவை உண்டாகி, முதல் ஊழியில் (கடல் கோளில்) 49 நாடுகளும், இரண்டாம் ஊழியில் (கடல் கோளில்) குமரியாறும் அந்த ஆற்றங்கரையில் இருந்த தென்மதுரையும், தனித்தனியாக அழிந்ததனால், உரையாசிரியரும் தனித்தனியாக இரண்டையும் கூறினார்.

“குமரியாற்றின் தெற்கு நாற்பத்தொன்பது நாடுகள் கடல் கொண்டதாகலின், கிழக்கும் மேற்கும் கடல் எல்லைபாக முடிதலின் வேறு எல்லைக் கூறாராயினர்,” என்று உரையாசிரியர் கூறுவதால் தெற்கின்கண் இருந்த குமரியாறும் 49 நாடுகளும் அழிந்தமையைத் தெரிவிக்கவே தெற்கு எல்லை கூறினார் என்பது அவர் கருத்து.

இளம்பூரணர் உரை

இனித் தொல்காப்பியத்துக்கு இளம்பூரணர் உரையில் என்ன கூறப்பட்டுள்ளது என்பதனைக் காண்பாம். (மகாவித்து

வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் மாணாக்கர் சோடசாவ தானம் சுப்பராயச் செட்டியார் பதிப்புப் பார்க்க.)

பதவுரை

“வடவேங்கடம் தென்குமரியாயிடை’ என்பது வடக்கின் கண்ணதாகிய வேங்கடமும், தெற்கின் கண்ணதாகிய குமரியும் ஆகிய அவற்றை எல்லையாக உடைய நிலத்து” என்பதே. இதில் உரையாசிரியர் குமரியாறு என்று கூறவில்லை என்பது கண்கூடு.

விளக்கவுரை

இனி, இளம்பூரணர் கூறிய விளக்கவுரையைக் காண்பாம்:- “மங்கல திசையாகின் வடக்கு முற்கூறப்பட்டது. கடல் கொள்வதன் முன்பு, பிறநாடும் உண்மையின் தெற்கும் எல்லை கூறப்பட்டது. கிழக்கும் மேற்கும் பிறநாடிண்மையின் கூறப்படாவாயின்”, என்பதே.

பாயிர ஆசிரியர் ஏன் தெற்கு எல்லை கூறினார் என்றால், அவர் காலத்துக்கு முன்பு கடல்கொள் ஏற்பட்டு, குமரியாறும், 49 நாடுகளும் அழிந்தன என்பதைத் தெரிவித்தற்பொருட்டு எல்லை கூறினார் என்றார். கிழக்கும் மேற்கும் அவ்வாறு நாடுகள் இல்லாமையால் எல்லை கூறப்படவில்லை என்பது கூர்ந்து நோக்கத்தக்கது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் (அதாவது கி. மு. 6000-ல்) குமரியாறும், குமரிக்கோடும், நம் மதுரைநாட்டின் பகுதியும் குமரியாற்றங்கரையில் இருந்ததும் ஆன தென் மதுரையும் இருந்திருந்தால் “கடல் கொள்வதன்முன்பு” என்று கூறமாட்டார். ஆனால், எப்படிச் கூறியிருப்பார் என்றால், “தொல்காப்பியர் காலத்தில் பிறநாடும் உண்மையின் தெற்கு எல்லை கூறப்பட்டது” என்று கூறியிருப்பார். வேங்கடத்தின் வடக்கே வடுகு—கருநடம் முதலிய நாடுகள் உண்மையின் வேங்கடம் எல்லையாகக் கூறப்பட்டது. குமரித் தீர்த்தத்திற்கு தெற்கும் நாடுகள் இருந்து அழிந்துபோனமையின் கடல் கொள்வதன் முன் பிறநாடுகள் உண்டு என்று உலகர்க்கு அறிவிக்க தெற்கும் எல்லை கூறினார்.

இனி, விளக்க உரையின் கடைசிப்பகுதியைப் பார்க்கலாம்:- “பிற இரண்டு எல்லை கூறுது இம் மலையும் ஆறும் கூறியது அவை தீர்த்தமாகலானும், கேடிலவாதலானும், எல்லாராலும் அறியப்படுதலானும் என்பது. இவை அகப்பாட்டுடெல்லே.” என்பதே.

மலை கேடில ஆதலானும் எல்லாராலும் அறியப்படுதலானும் வடக்கே மலையைக் கூறினார் என்றார். அதுபோலவே,

ஆறு தீர்த்தமாக ஆகிவிட்டபடியாலும், அத்தீர்த்தம் கேடில ஆதலானும், எல்லாரானும் அறியப்படுதலானும் தெற்கே குமரித் தீர்த்தத்தைக் கூறிவூர் என்றார். *

இதனால் இளம்பூரணர் கருத்தும் நச்சினார்க்கினியர் கருத் தும் ஒன்றே என்பது காண்க. உரையாசிரியர் குமரி என்பது குமரியாறு என்று கருதியிருந்தால் “அது கேடில வாதலானும்” என்று கூறியிருக்கமாட்டார். என்னெனின் அந்த ஆறுதான் அழிந்துபோயிற்றே. அதனை எப்படிச் கேடிலது என்று கூறு வார். குமரியாறு தீர்த்தமாகிவிட்டபடியாலும், அத்தீர்த்தத் திற்கு என்றும் கேடு இல்லை ஆதலாலும் அவ்வாறு கூறினார் என்று கொள்க. சிலப்பதிகார காலத்திலேயே மாடலன் கூற்றால் குமரியாறு இருக்கவில்லை. குமரித்தீர்த்தமே இருந்தது. அந்தத்தீர்த்தத்தில் அவன் ஆடிச்சென்றான் என்பது வெளிப் படையாய் இருக்க, சிலப்பதிகார ஆசிரியர் காலத்துக்குப் பிற பட்ட உரையாசிரியர் காலத்தில் குமரியாறு இருந்தது என்பது பொருந்தாது. ஆதலின், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே குமரியாறும்—குமரிக்கோடும்—குமரியாற்றங்கரையில் இருந்த தென்மதுரையும் அழிந்துபோயின என்பது வெள்ளிடைமலை. அப்படி அவைகள் அழிந்துபோனது கி. மு. 9564-ல் ஏற்பட்ட கடல் கோளால்தான் என்பது சரித்திரம்.

ஆதலின், இவ்விரு உரையாசிரியர்களின் கூற்றுக்களை நோக்கின் குமரி என்ற சொல்லுக்கு, பாயிர ஆசிரியர் குமரித் தீர்த்தம் என்றே பொருள்கொண்டு பாடியுள்ளார் என்பது வெளியாகின்றது. இதனால், தொல்காப்பியர் காலத்துக்கு முன்பே குமரியாறு அழிந்துவிட்டது என்பது பசுமரத்தாணி போல் நாட்டப்பட்டது.

தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி

இனித் தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தியில் சிவஞான முனிவர் கூறுவதாவது :—

பதவுரை

“வடக்கின்கண் வேங்கடமும் தெற்கின்கண் குமரியும் எல்லை யாக உடைய அவ்விடமாகிய தமிழ் மொழியைக் கூறும் நல்ல உலகத்தின்கண்” என்பதே.

* குமரி = யாறு - கடலுமாம். ‘தொடியோள் பவ்வம்’ என்றாராதலின் Vide சிலம்பு - வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை - கழகப்பதிப்பு pag. 354.

விளக்கவுரை

தமிழ் நாட்டிற்கு வடக்கட் பிறவெல்லையும் உளவாக வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கூறினார்; அகத்தியனார்க்குத் தமிழைச் செவியறிவுறுத்த செந்தமிழ்ப் பரமாசாரியனாகிய அறுமுகக் கடவுள் வரைப்பு என்னும் இயைபுபற்றி என்பது.

தெற்கட் குமரியாருகலின் அதுவே எல்லை ஆயிற்று. கிழக்கு—மேற்குக் கடல் எல்லையாகலின் வேறு எல்லை கூறாராயினர்.

“வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென் திசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு பொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்க நான்மையின் கடைக்கண்
யாப்பின் திலக்கணம் அறைகுவன் முறையே”

என்று சிறுகாக்கை பாடினியார் தெற்குக்கடல் எல்லை கூறியது, குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்ததென அறிக” என்பதே.

இதில் சிவஞான முனிவர் குமரி என்பதற்கு குமரியாறு என்றே பொருள்கொண்டுள்ளது விளங்கும். சிறுகாக்கை பாடினியம் குமரியாறு கடல்கொண்ட பிற்காலத்துச் செய்யப்பட்டது என்றால், தொல்காப்பியம் கடல் கொள்ளா முற்காலத்துச் செய்ததெனவே பொருள்படும். இதனை மனத்திற்கொண்டே சிலவித்துவான்கள் தொல்காப்பியர் காலத்தில் குமரியாறு இருந்தது என்றும், அதனால் தொல்காப்பியம் இரண்டாம் ஊழிக்கு (திரேதாயுகத்துக்கு) முன்னமே, அதாவது கிரேதாயுகத்தில் செய்யப்பட்டது என்றும் கூற முன்வந்துள்ளார்கள்.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் குமரியாறு இருந்திருந்தால், குமரியாற்றங்கரையில் இருந்த தென்மதுரையும் இருந்திருக்கும். தென்மதுரையில் நடைபெற்ற தலைச்சங்கமும் இருந்திருக்கும். ஆனால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் தென்மதுரையும், குமரியாறும், தலைச்சங்கமும் இல்லையென்பது வெளிப்படை. அவைகள் அழிந்துபோன பின்புதான், பாண்டியர்கள் தங்களுடைய அரச இருக்கையை தென்மதுரையினின்றும் பொருநை ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருந்த கபாடபுரத்துக்கு மாற்றினார்கள். தலைச்சங்கம் அழிந்துபோய்விட்டபடியால் கபாடபுரத்தில் இடைச்சங்கத்தை நிறுவினார்கள். தலைச்சங்கத்துக்கும் இடைச்சங்கத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலம் 9564 B. C.—6805 B. C., அதாவது 2759 ஆண்டுகள். அந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் கொற்கையில் அரச இருக்கையை உண்டாக்கி அங்கே ஒரு தமிழ்ச் சங்கத்தை நிறுவி நடத்திவந்தான் பல் யாகசாலை முதலுமிப்

பெருவழுதி என்பான், இந்தக் கொற்கைத் தமிழ்ச்சங்கம் கி. மு. 7500 முதல் கி. மு. 6900 வரை 600 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. கொற்கைத் தமிழ்ச் சங்கத்துக்குப்பின் ஏற்பட்ட கபாடபுரத் தமிழ்ச்சங்கமாகிய இடைச்சங்கத்தில்தான் தொல்காப்பியம் என்னும் நூல் கி. மு. 6000-ல் அரங்கேற்றப்பட்டது. அதன் பிறகுதான் தொல்காப்பியர் சங்கத்தில் தலைமை வகித்தது. தொல்காப்பியம் இடைச் சங்கத்துக்கு நூலாயிற்று. இடைச் சங்கம் ஆரம்பித்து 805 ஆண்டுகளின் பின்புதான் தொல்காப்பியம் செய்யப்பட்டது.

இடைச்சங்கமும் அது இருந்த கபாடபுரமும் கி. மு. 3105-ல் துவாரகை அரசன் கண்ணபிரானால் அழிவுற்றன என்று வியாச பாரதம் கூறுவதாக மகாவித்துவான் இரா. இராகவய்யங்கார் அவர்கள் தம்முடைய 'தமிழ் வரலாறு' என்னும் நூலில் பக்கம் 36-ல் கூறுகிறார். இடைச்சங்கமோ 3700 ஆண்டுகள் நடைபெற்றது என்று நக்கீரர் கூறுகிறார். ஆதலின், $(3700 + 3105) =$ கி. மு. 6805-ல் இடைச்சங்கம் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். கபாடபுரமோ தாம்பிரவர்ணி ஆற்றின் முகத்துவாரத்தில் இருந்தது. குமரியாறும் தென்மதுரையும் அழியாது இருந்திருந்தால் இடைச்சங்கத்தைக் கபாடபுரத்தில் நிறுவுவது எதற்கு?

தலைச்சங்கம் நிதீஇயவன் காய்சினவழுதி என்ற இரண்டாம் நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன். இறுதி அரசன் கடுங்கோன். கடுங்கோனுக்கு நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்ற மறுபெயர் கிடையாது.

இடைச்சங்கம் நிதீஇயவன் வெண்டேர்ச்செழியன். இவனுக்கு நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் என்ற பட்டம்கிடையாது. அப்படி இருக்கக் கடுங்கோனும் வெண்டேர்ச்செழியனும் ஒருவனே என்று வாய்கூசாது கூறுவார் உளர். இவர்களுக்கு எல்லாம் பதில் கூறுவது வீண் காலக்கழிவேயாகும்.

உரையாசிரியர்கள் கூற்றுக்கும் சிவஞானமுனிவர் கூற்றுக்கும் வேற்றுமை உண்டு என்பது தெரிகிறது. சரித்திரத்தை ஒட்டிவரும் உரையாசிரியர் கூற்றை நம்புவதா? அல்லது சரித்திரத்துக்கு ஒத்துவராத தொல்காப்பியப் பாயிரவிருத்தியில் காணப்படும் கூற்றை நம்புவதா? என்பது வாசிப்பவரைப் பொறுத்து உள்ளது.

இதுகாறும் ஆராய்ந்தவாற்றால், உரை ஆசிரியர்கள் கருத்துக்களும் பாயிர ஆசிரியர் கருத்தும் குமரி என்பது குமரித் தீர்த்தமே ஒழிய, குமரி ஆறு அல்ல என்பது தேற்றம்.

இனி, ஊழி என்ற சொல் யுகம் என்ற பொருளைக்கொண்டது எனச் சில புலவர்கள் மனத்திற்கொண்டு, முதல் ஊழி என்றால் கிரேதாயுகம் என்றும், இரண்டாம் ஊழி என்றால் நிரேதாயுகம் என்றும் கூறுவர். அவர்கள் எல்லாம் தமிழ் நாட்டில் வழக்கத்தில் இருந்த, அல்லது, இருக்கிற சகங்களின் வரலாறுகளையும், யுகக்கிரமம், பிரபல முதலாக உள்ள அறுபதாண்டுத் திட்டம் முதலியவைகளின் வரலாறுகளையும் நோக்குவதில்லை.

கிரேதாயுகம் முதலிய நான்கு யுகங்களின் திட்டம் பாரத காலத்தில் (கி. மு. 3105) இருந்த வியாசரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதற்குமுன் யுகத்திட்டம் கிடையாது. யுகம் = ஆண்டு என்ற பொருளில்தான் அதற்கு முந்தி வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளது. இன்றைக்கும் தெலுங்க நாட்டில் யுகாதி என்றால் ஆண்டுப்பிறப்பு, அதாவது வருட ஆரம்பம் என்று பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். அதனால் தெலுங்கருடைய ஆண்டுப்பிறப்புக்கு யுகாதி என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இவ்வழக்கம் சதுர்யுகத் திட்டம் ஏற்படாததன்முன் ஏற்பட்டதாகும்.

சாலிவாகனன் காலத்தில் (கி. பி. 78) இருந்துதான் அறுபதாண்டுத் திட்டம் ஏற்பட்டது. அதற்குமுன் எல்லாம் ஒவ்வொரு அரசன் பெயரால் இன்ன அரசனுடைய இத்தனையாவது ஆண்டு என்றுதான் கணக்கிட்டுவந்தார்கள். இது கல்வெட்டுக்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. அறுபதாண்டுத் திட்டமும், யுகத் திட்டமும் ஏற்படாமுன்னம் உண்டான நூல்களுக்குப் பின்னால் ஏற்பட்ட கால வாய்பாடுகளைப் பயன்படுத்துவது பொருந்தாது.

தமிழ்நாட்டில் மேல்வாயிலக்கம் கீழ்வாயிலக்கம் முதலிய வாய்பாடுகளைப் படித்தால்தான் இலக்கியங்களில் காணப்படும் வெள்ளம்—ஆம்பல்—குழுதம்—நெய்தல்—யுகம்—கற்பம் முதலிய சொற்களின் பொருள்கள் விளங்கும். சிலப்பதிகாரம்—வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை—பக்கம் 354-ல் குமரி = யாறு; கடலுமாம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலின் குமரி = கடல் என்ற பொருள் ஏற்படுகிறது. ஆதலால், குமரியாறு என்றால் குமரிக் கடல் என்றே நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. நூலாசிரியரும் உரையாசிரியரும் அவ்வாறு நினைத்துக் கூறியிருந்தாலும் இருக்கலாம். ஆதலின், தொல்காப்பியர் காலத்தில் குமரியாறு இல்லை என்பதே முடிந்த முடிவு.

உணவின் உயர்வாழ்வு வியப்பு

குடகு தனலட்சுமி என்ற பெண்ணை நேரிற்கண்ட சென்னை உயர் முறைமன்ற நடுவர் ஏ. எஸ். பி. ஐயரவர்கள் அவனைப்பற்றிய சில அரிய செய்தியை நாளிதழ்களில் வெளியிட்டுள்ளார்கள். அது வருமாறு :

தனலட்சுமியுடன் நான் 1½ மணிநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். நல்ல உடல்நலத்துடன் காணப்பெற்றாள். பெண்களுக்கே உரிய இயற்கையான குணங்களும் நாணமும் கொண்டிருந்தாள். அவளது உணவுப்பற்றிய வரலாறு முழுதும் என்னிடம் கூறினாள். அவளுக்கு இப்போது அகவை 17 ஆகின்றது. மூன்றாண்டுகளுக்கு முன்வரை மற்றோர்களைப்போலவே உணவு உட்கொண்டுவந்தாள். பிறகு திடீர்மனப்பசி, நீர்வேட்கை போய்விட்டது. சில வேளைகளில் சோறோ காபி தேநீரோ அருந்த விரும்பினால், அவை உட்கொள்வதற்குச் சுவையாகத் தோன்றுமாம். விருப்பமில்லாதபோது கட்டாயப்படுத்தி உண்ணச் செய்தால் எல்லாம் கைப்பாக இருக்குமாம்; குமட்டல் ஏற்பட்டு வார்த்தியும் எடுத்துவிடுவாளாம்.

இவ்வாண்டு மேத்திங்கள் முதல் நவம்பர்த்திங்கள் வரை உணவு, நீர் எதையும் அவள் உட்கொள்ளவில்லை, அவள் தந்தையின் முதலாளி திரு. ஜி. எம். மஞ்சநாதையா (குடகு அசெம்பிளி எம். எல். ஏ.) அப்பெண்ணைப்பற்றி ஆய்ந்து பார்ப்பதற்கு மெர்க்காராவிலுள்ள மருத்துவசாலையில் கொண்டு விட்டார். அங்கே இரப்பர்க் குழாய்வழியாக அவளுக்கு உணவு செலுத்தப்பட்டது. அவ்வாறு அவள் உணவு உட்கொண்டதில் அவளுடைய உடலின் எடை குறைந்துவிட்டதாம்.

இதுகாலை மருத்துவ சாலையிலிருந்து வீட்டுக்கு வந்துள்ளாள். உணவுப்பதில்லை; இப்போது அவள் உடலின் எடை கூடியிருக்கிறதாம். அவளது எடை 98 இராத்தல் இருந்தது. 4 அடி 11 அங்குல உயரமுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு இருக்க வேண்டிய எடைதான் அது. நன்கு செரித்த நீரை மருத்துவர்கள் வெளியே எடுத்து ஆராய்ச்சிசெய்து பார்த்தபோதும் அது சரியாகவே இருந்ததாம்.

இவள் கௌடா என்ற வகுப்பைச் சேர்ந்தவள். இவ்வகுப்பினர் புலால் உண்பவர். குழந்தைப் பருவத்தில் புலால் உணவு உட்கொண்டுவந்தாள். ஆனால், மூன்றாண்டுகளுக்குமுன் அதை

தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம் :

தமிழ்ப் புலவர் மாணவர் தேர்வு

சென்னைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான் தேர்வுக்கு இச்சென்னை மாநிலத்தில் நிறுவப்பெற்றுள்ள பல புலவர் கல்லூரிகளிலும் பயின்று வருகின்ற மாணவர்களும், மேற்படி வித்துவான் பட்டத் தேர்வைப் பெற்று நலமடையக் கருதிப் பயின்றுவரும் ஆசிரியர்களும், தமிழ்ப்பற்றாளர்களும் ஷை தேர்வில் நல்ல தேர்ச்சியடைந்து சிறக்கும் வகையில் உதவியாகவும் தூண்டுதலாகவும் திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கத் தார் சென்ற இரண்டாண்டுகளிலும் புலவர் கல்லூரிகளின் ஆசிரியர் துணைகொண்டு தேர்வுகள் நடத்தி வகுப்புக்கு மூன்று பரிசுகளாக ஒன்பது பரிசும் தகுதித் தாள்களும் வழங்கி வந்துள்ளார்கள்.

அம்முறையில் 1952—1953 தமிழ்ப்புலவர் மாணவர் தேர்வு, 1953 பிப்ரவரி 15உ முதல் 20உ (மெய்கண்டான் யாண்டு 730, மாசித் திங்கள் 5 முதல் 9உ) முடிய பல ஊர்களிலும் அவ்வப் புலவர் கல்லூரிகளில் வைத்து நடத்தப்பெறும்.

வித்துவான் புகுமுக வகுப்பு மாணவர் ரூபாய் ஒன்றும், வித்துவான் முதனிலை வகுப்பு மாணவர் ரூபாய் இரண்டும், வித்துவான் இறுதிநிலை வகுப்பு மாணவர் ரூபாய் மூன்றும் தேர்வுக் கட்டணமாகச் செலுத்த வேண்டும்.

கல்லூரியிற் பயிலாது தனித்து ஷை தேர்வுக்கு எழுதுகின்ற பிறரும் மேற்கண்டபடி தேர்வுக் கட்டணம் செலுத்தவேண்டும். இக் கட்டணம் அவரவர்கள் தேர்வு விண்ணப்பத்தாளுடன் 1953 ஜனவரி 20உ-க்குள் சங்க அலுவலகத்துக்கு அனுப்பிவைக்கவேண்டும்.

இண்டர்மீடியேட் III. D. தமிழ் மாணவர்களும் வித்துவான் முதனிலைத் தேர்வுக்கு விண்ணப்பித்துத் தேர்ச்சிபெறலாம். விண்ணப்பங்களைத் தங்கள் தாள்களில் சிறிது விளக்கத்துடன் எழுதி அனுப்பின் போதும்.

நெல்லை, }
4—11—52. }

பு. சி. புன்னைவனநாதன்,
புலவர் குழுத்தலைவர்.

செய்திகளும் குறிப்புக்களும்

பொது மொழிப்பற்றி நேரு :

இந்திய முதலமைச்சர் நேரு 9-10-52 அன்று மாலை ஜவந்து கிரவுண்டில் பெருந்திரளான பெருமக்கள் கூட்டத்திடையே பேசிய பொருள்பொதி பேச்சின் ஒரு சிறுகுறிப்பு வருமாறு :

இந்தி மொழியைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் “தென்னாட்டில் வடக் கத்தியர் ஆதிக்கம் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. டில்லியில் செக்ரட்டேரிய அதிகாரிகள் பலர் தென்னியந்தியராக இருப்பதாகவும் ஆகவே தென் இந்தியர் ஆதிக்கம் வடக்கே இருப்பதாகவும் கூறப்படுகிறது. அவர்கள் திறமையின் பேரிலேயே அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாறு தென் இந்திய அல்லது வட இந்திய ஆதிக்கத்தைப்பற்றிக் கூறுவதில் பொருளில்லை,” என்றார். மேலும், “இந்தியாவுக்கு ஒரு பொதுமொழி கட்டாயம்; அதற்கு இந்தி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலம் பொதுமொழியாக இருக்க முடியாது. இந்தியைவிட்டால் வேறு எதைப் பொதுமொழியாகக் கொள்ளமுடியும்? வேறெதையும்பற்றி நான் நினைக்க முடியவில்லை. சிலநாட்டுமொழிகள் மிகவும் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன. இந்தியைவிட வங்காளியும் தென்னிந்திய மொழிகளும் வளர்ச்சியடைந்திருக்கின்றன. இந்தி கற்பது எளிதுதான். நான் பிறர் மீது இந்தியைத்திணிப்பதுபற்றிப் பன்முறை எச்சரித்துப் பேசியிருக்கின்றேன். எனது மாகாணத்தில் உருது வழங்குமிடத்தில் பெயர்ப் பலகைகளில் எல்லாம் உருதுவில் எழுதியிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு நான் அயலானாகவே என்னைக் கருதவேண்டியதிருக்கிறது,” என்றார்.

குறிப்பு : வடநாட்டில் தென் இந்தியரைப்பற்றியும், தென்னாட்டில் வடஇந்தியரைப்பற்றியும் நல்லெண்ணம் நிலவாமை விளங்குகின்றது. இக்கசப்பு இந்தியைத் திணிப்பதால்மிகும் என்பதும் அப்பேச்சிலேயே புலனாகின்றது. வடநாட்டவர் தென்னாட்டு மொழியுள் ஒன்றைப்பயில வேண்டுமென்று கூறுவதும் அவர்கட்கோர் பெரும் சமையேயாகும். அது போன்றதே தென்னாட்டவர்க்கு இந்தியும். எந்த மொழியும் எவர்க்கும் மக்களோடு பயிலநேருங்கால் இன்றியமைபாமைபற்றித் தானே வந்துவிடும். அதுவணிகத்தின் பொருட்டு வெளிநாடு செல்லும் வணிகப் பெருமக்கள், பர்மா, மலேயா, சிங்களம், சீனம் முதலிய மொழிகளை மிகவும் எளிதாகப்பயின்று அம்மொழி வல்லாரும் வியப்புறப் பேசுகின்றனர். சிலர் எழுதவும் செய்கின்றனர்.

ஆகவே, உலகத்தில் இப்பொழுது வழக்கிலுள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் பழைமையதாய், ஆராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முந்திய பழநூல் உடையதாய், வளமிக்கதாய், குறைபாடிலதாய், தனித்தியங்குவதாய், இயற்கை ஒலியுடையதாய், எளிமையதாய், பெருநூல் பரப்பினதாய் விளங்குவது தமிழ். அத்தமிழைத் தமிழ் மக்கள் இருபாலார் அனைவரும் முதற்கண் கற்க வழிசெய்து ஆங்கிலத்திடத்து இந்தி வருங்கால் கற்பது சமையாகாது. இளஞ்சிறு மாணவர்களை மூன்று மொழிகளைக்கற்க வற்புறுத்துவது முறையாகுமா? பள்ளியிலுள்ள குறைந்த காலத்தையும் மூன்றாகப் பகுத்துவிட்டால் மாணவர் எங்ஙனம் திறமை எய்துவர்? மாகாண ஆட்சி தாய்மொழியிலும், மத்திய ஆட்சித்தொடர்பு இந்தியிலும் அமைத்துக்கொள்வதே சாலப்பொருத்தம். அத்தொடர்புக்கு இன்றியமையாதவர்கள்மட்டும் அவ்வக்காலத்துக் கற்கச்செய்வது ஏற்புடைத்து.

மாமல்லபுர ஓவியச் சிறப்பு :

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழக ஆட்சிப் பொறுப்பாளர் திரு. வ. சுப்பையா பிள்ளை அவர்களுடன் கழக அலுவலாளர்களும் பிறருமாக நாங்கள் பதினேவர் 18-10-52 சனிக்கிழமை காலை 8-30-க்குச் சென்னை யிலிருந்து நிலப்பொறியூர்தி வழி (மோட்டார் பஸ்சு) புறப்பட்டோம். இரவிலிருந்து புறப்படும் நேரம்வரை நல்லமழை. எங்களில் பலர்க்கும் புறப்படுவது ஐயமாயிற்று. ஆனால் ஆட்சிப் பொறுப்பாளரின் உறுதியான நம்பிக்கையும் தளரா ஊக்கமும் யாவரையும் புறப்படுமாறு தூண்டின. புறப்பட்டோம், ஊர்தி நண்பராய்ப் பின்னும் ஐவர் அமைந்தனர். ஊர்தியில் செல்லும் போதும் மேகமும் மப்பும் மேல்பூடி என் விளங்கின. வலவரும் (Driver) மிகவும் நல்லவர். அன்பும் அமைதியும் ஆண்மையும் ஒழுக்கமும் நண்பும் பொருந்தியவர். அவ்வூர்தியில் செல்லுங்கால் உரிமை ஊர்தியில் செல்வார் எய்தும் இன்பமே யாவரும் எய்தினர்.

10-30-மணிக்குத் திருக்கழுக்குன்றம் வந்து சேர்ந்தோம். நனி நாகரிக வலவன்தன் குறிப்புணர்ந்து கூறும் நயமொழியால், ஆங்குள்ள திருக்கோவில் சென்று அமைதியாக வழிபாடு செய்து அருட்கொடை (பிரசாதம்) பெற்று மீண்டும் ஊர்தி நண்ணினோம். 11-30-மணிக்கு மாமல்லபுரம் சென்று சேர்ந்தோம். இருவகைக்கட்டுச் சோறும் பழவகைகளும், சிற்றுணவும் கைவயம் இருந்தன. இவற்றையெல்லாம் ஆங்குள்ள சாவடியில் ஒரு தனியறைபெற்று வைத்துப்பூட்டிவிட்டு வியத்தகு காட்சியாம் ஓவியச் சிற்பங்களைக் கண்ணுற்றடிக்களிக்கச் சென்றனம். பழம் பொருள் பேணும் ஆட்சித்துறையினர், ஆங்காங்குள்ள விளக்கங்களைக் காலக்கணக்கொடு பொறித்து யாவரும் உணருமாறு அவ்வவ்விடங்களில் வலையகத்தமை நிலைப்பலகைகள் நாட்டியுள்ளார்கள். அங்ஙனம் அமைந்த விளக்கங்கள் இருபதின்மேலன. ஒரு சிறிதுபார்த்து உச்சிவேளை உணாக் கொள்ளச் சாவடி (சத்திரம்) மீண்டனம்.

பொற்றைமேல் ஏறியும் இறங்கியும், அரும்பெரும் ஓவியச் சிற்பங்களைக் கண்டின்புற்றும், வழிகாட்டியாக வந்த மாணிக்கத்தின் கலவை மொழி நகைச்சுவை கேட்டும் பசிமிக்கிருந்தது. அனைவரும் உடன மர்ந்து உவகையோடும் உண்டனம். உணவும் நனிமிதசுவையாய் இனிமை நல்கிற்று.

மீண்டும் காவியம் விளக்கும் ஓவியங்காணப்புறப்பட்டோம். ஊர் நடுவண் திகழும் திருமால்கோவில் சென்றுவழிபட்டோம். திருக்கழுக்குன்றக்குருக்கள் போல் இக்குருக்களும், அன்பு நிறைந்த நல்லார். வழிபாட்டுத் துணையாய் வேண்டுவன செய்தனர். இவ்வூர்ப் பூதத்தாழ்வார் அருள்தோற்றம் எய்திய திருவூர். கலங்கரை விளக்கம் ஏறிக்கண்ணுற்றோம். அதனைக்கண்ணுறத் தலைக்கு மூன்றணுக்கட்டணம். 94. அடி உயரத்தில் 84 படிகளைக் கொண்டதாய் இலங்குகின்றது. கழியருகாமையும் கடலருகாமையும் உள்ள ஓவியங்கள் கண்டின்புற்றோம்.

இவ் ஓவியங்கள் வியத்தகு சிறப்பின. ஆயிரத்தையுள்ள ஆண்டுகளின் பின்னும் ஆயிரத்திருநூறு ஆண்டுகளின் முன்னும் அமைந்துள்ளன. ஒரே பாறையில் திருக்கோவில் அடிதொட்டு முடிகாறும் அறுத்துச் செப்பனிட்டமை எவர்க்கும் வியப்பினை ஊட்டாதிரா. திருவுரு ளங்கள் பேணுவாரின் றிக்காணுவார் செய்யும் கொடுமைகட்கு உள்ளாகி

யும் மாணலம் குன்றது இன்று செய்ததுபோல் காட்சி அளிக்கின்றன. எல்லா ஓவியங்களும் இயற்கை எழிலை உடையன. எடுத்துக்காட்டாகக் கறவைமாட்டில் பால்கறக்கும் பான்மையும், அப்பால் மாடு தன் கன்றினை நாச்சுழற்றி நக்கும் நயனார் தோற்றமும் மெய்யே என மருளும் பாங்கின். முனிவர் ஒருவர் ஒற்றைக்காலூன்றித் தவம்புரிகின்றனர். அவர்தம் என் பெழுந்தியங்கும்யாக்கையும் உண்ணாமருங்குலும் உண்மை ஒண்மையாய்த் தோன்றுகின்றன. பெண்ணொருகூறன் திருவுரு கண்ணையும் கருத் தையும் ஒருங்கு கவரும் காட்சிய. எல்லாச்சிற்பங்களும் அத்தகையவே, பண்டைச்சிற்பியர் கைத்திறனும் பல்லவமன்னர் மெய்த்திறனும் என்றும் நின்று நிலவும் நினைவுக்குறியாக நிற்கின்றது. மேற்பல அறிஞரும் வியக்கின்றனர். இளநீரும் மாலைச்சிறுநூவும் உட்கொண்டனம். 6-30-க்கு மீண்டனம்.

தமிழில் அரசியல் ஆட்சிமுறை அறிக்கை :

விடுதலை பெற்ற நம் நாட்டில் 15-11-52-ல் முதன் முதலாகத் தமிழில் அரசியல் ஆட்சி முறை அறிக்கையை அரசியலார் வெளியிட்டுள்ளனர். இது 1949-50-ஆம் ஆண்டிற்கு தஞ்சைமாவட்டத்தின் ஆட்சி முறைபற்றியதாகும். மாவட்ட வாரியாக ஆட்சி அறிக்கை வெளியிடப்பெறுவதும் இதுவே முதன் முறையாகும். நம் தமிழ் மொழிக்கு முதன் முறையாகக்கிடைத்துள்ள பெருமைக்கு மகிழ்கின்றோம்.

பாம்பு தீண்டிய அன்பர் பிழைத்தெழுந்தார் :

வத்திரா இருப்பு சைவசித்தாந்த சபையின் சார்பில் சித்திவிநாயகர் கோவில் சார்பில் பசுனை நடந்து கொண்டிருந்த போது, அக்கூட்டத்தில் ஒருவர்க்கு-கடவுள் என்ற வி. கிருஷ்ணத் தேவருக்குப் பாம்பு கடித்துத் துன்புற்றார். அப்போது அப்பசுனை பாடுவோரில் ஒருவரான முத்துச் சாமி ஒதுவார் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிய விடந்தீர்த்தபதிகம் பாடியவுடன் நஞ்சு இறங்கிக் குணத்துக்கு வந்து பிழைத்தெழுந்தார். இவ்வியத்தகு செயலைக்கண்ட அவ்வூர்ச் சித்தவைத்தியரும் காசிவிசுவநாத சுவாமி கோயில் மேற்பார்வையாளருமான திரு. எம். திருவேங்கடேசன் மகிழ்ந்து, திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவுருவம் செய்து அவ்வுருவை வைத்து வழிபடுதற்குக் கட்டிடமும் கட்டித்தருவதாக உறுதி மொழி கொடுத்தார்.

குறிப்பு : கடவுள் நம்பிக்கை பிறழ்ந்து வரும் இக்காலத்தில் இது போன்ற அரிய பெரிய வியத்தகு செயல்கள் நிகழ்ந்து வருவது, இறைவன் திருவருள் என்றும் நிலைத்திருக்கும் உண்மையை நிலைநாட்டுவதாக உள்ளது.

திருநெல்வேலித், தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்

கழகத்திற்காக, சென்னை 2-140, பிராட்வே,

அப்பர் அச்சகத்தில், திரு. வ. சுப்பையா அவர்களால்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பெற்றது. ஆசிரியர்: வ. சுப்பையா,